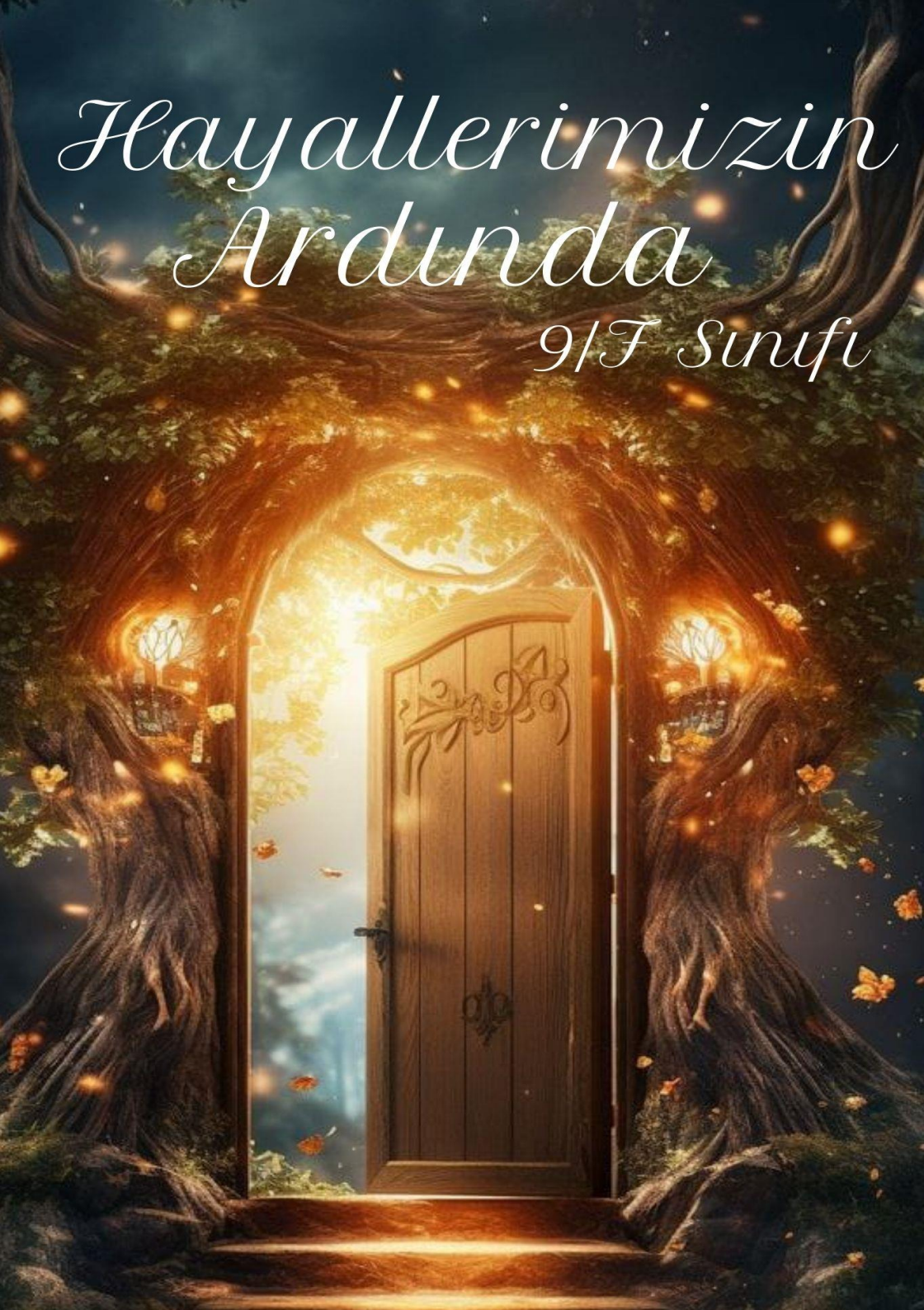

Hayallerimizin Ardında

9/F Sınıfı

ÖN SÖZ

İnsan doğası karşısında hiçbir güç duramadığı içindir ki gerçeğin sınırları, uçsuz bucaksız hayal dünyamız ve merakımızın itici gücüyle eski zamanlardan beri hep aşıl gelmiştir.

Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana hayallerimizin semalarında seyahat ederiz. Zaman, mekân ve kişi olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok hayal ürünlerimizin olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bu sonsuz âlemin çeşitliliği asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri için bir ab-ı hayat olmuştur.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri renk renk masallarını bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığınızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Gökyüzüne Yolculuk

Bilgeköy, doğanın iç içe geçtiği, sıcak bir atmosfere sahip olan bir köymüş. Köy halkı, birbirleriyle dayanışma içindeymiş. Yaşarken en büyük ilgilerini gökyüzüne ve geceleri parlayan yıldızlara yoğunlaştırmışlar. Köydeki herkes, gökyüzündeki ışıltıları izlemekten ve gökyüzüne olan hayallerini paylaşmaktan keyif alıyormuş.

Bilgeköy'ün en meraklı çocuğu olan Alp, diğer çocuklardan farklıymış. Gündüzleri köyde oyunlar oynar, akşamları ise penceresinden gökyüzüne hayran hayran bakarmış. Her gece, yıldızlar arasında bir yolculuk hayal eder, farklı gezegenleri zihninde canlandırmış. Bir gece Alp'in rüyasında bir bilge kadın belirmiş. Kadın, gülümseyerek Alp'e, "Senin gökyüzüne olan sevgin ve merakın için bir ödülüm var," demiş. Ardından, sihirli bir değnek uzatarak Alp'e gökyüzüne doğru bir kapı açabileceğini söylemiş.

Alp, uyanır uyanmaz hemen Bilge'nin yanına koşmuş. Bilge, genç çocuğa sihirli değneği nasıl kullanacağını öğretmeye başlamış. Alp, her gece gökyüzüne açılan bu sihirli kapıyla farklı galaksileri ziyaret etmiş. Renkli yıldızlar, devasa gezegenler ve ışıltılı nebular arasında dolaşmış. Zamanla, Alp, farklı varlıklarla tanışmış. Bilge bir kartaldan, neşeli bir gezegenin sakinlerine kadar birçok farklı yaşam formuyla karşılaşmış. Her biri, yaşamın benzersiz güzelliklerini ve zorluklarını temsil ediyormuş. Alp, bu deneyimlerden büyük bir bilgellekle dönmüş. Ancak, bir gün gökyüzündeki macerasını tamamlama vakti geldiğini hissetmiş. Bilge kadın, tekrar rüyasında belirmiş ve Alp'e, "Köyüne geri

dönme zamanın geldi. Ancak artık sen sadece kendi köyünün değil, evrenin bir parçasısın," demiş.

Alp, gökyüzünden döndüğünde, Bilgeköy halkı ona büyük bir merak ve hayranlıkla yaklaşmış. Alp, yaşadığı maceraları anlatmış ve sihirli değneği Bilgeköy'e getirmiş. O günden sonra, köy halkı her gece gökyüzüne bakarak Alp'in maceralarını hatırlamış. Bilgeköy, sadece bir yerleşim yeri değil, evrensel bir merakın ve keşfin simgesi olmuş.

Alp, köyüne döndüğünde büyük bir bilgelik ve anlayışla dolu bir genç adam olmuş. Gökyüzüne olan sevgisi ve merakı, sadece onun değil, tüm Bilgeköy halkının kalbinde sonsuza dek yaşayacakmış.

Efe BAYSAN

Harmoni Diyarı

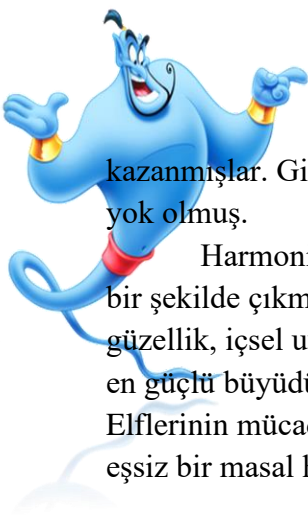
Bir zamanlar, Masal Diyarı'nın derinliklerinde, renkli çiçeklerle dolu bir vadide "Harmoni Elfleri" yaşamış. Bu Elfler, müzikleri ve dansları ile doğanın dengesini korurlarmış. Ancak bir gün, Vadideki Efsunlu Kuyu adlı gizemli bir yerden karanlık bir varlık olan "Gizemli Gölgeler" yükselmiş. Gölgeler, vadinin rengarenk doğasını karartarak Harmoni Elflerinin içsel uyumunu bozmuş.

Harmoni Elfleri, vadiyi eski hâline getirmek için bir araya gelmiş. Bu zorlu görevde onlara liderlik eden bilge bir Elf olan Melodi Maestro varmış. Melodi Maestro, kadife gibi sesi ve büyüü notalarıyla diğer Elflere ilham verirmiş. Melodi Maestro, Yankı Dağları'na gitmeye karar vermiş. Dağlar, Harmoni Elflerinin kutsal ritüellerini öğrendikleri ve enerji topladıkları yermiş. Ancak Yankı Dağları'na varınca gölgelerin buraları da sarstığını duymuş. Umutsuzluğa kapılan Melodi Maestro, Yankı Dağları'nın zirvesine tırmanmış ve orada eski bir büyü kitabı duymuş.

Kitaptan öğrendiği bilgilerle Melodi Maestro, Elflerin kalplerindeki içsel harmoniyi canlandıran yeni bir büyü keşfetmiş. Bu büyü, Elflerin müzik ve danslarıyla birleşerek doğayı eski ihtişamına kavuşturacaktı. Melodi Maestro, keşfettiği büyüü diğer Harmoni Elflerine öğretmiş. Birlikte, Efsunlu Kuyu'ya doğru yola çıkmışlar. Gizemli Gölgeler, Elflerin enerjisiyle karşılaştığında zayıflamaya başlamış. Elf müzikleri ve dansları, vadideki renkleri geri getirmeye başlamış.

Sonunda, Melodi Maestro liderliğindeki Harmoni Elfleri, Efsunlu Kuyu'yu temizleyip vadilerine eski ihtişamını geri

kazanmışlar. Gizemli Gölgeleler, iyileşen doğanın gücü karşısında yok olmuş.

Harmoni Elfleri, yaşadıkları zorlu deneyimden güçlenmiş bir şekilde çıkmışlar. Melodi Maestro, Elf halkına, "Gerçek güzellik, içsel uyumumuzda yatar. Birbirimize olan sevgi ve uyum, en güçlü büyüdür." demiş ve böylece, Masal Diyarı'nda Harmoni Elflerinin mücadelesi, doğanın ve içsel uyumun gücünü hatırlatan eşsiz bir masal hâline gelmiş.

Burak Ege HAFIZOĞLU

Altın Krallıklar

Evvel zaman iken deve tellal iken, saksığan berber iken... Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken. İp koıtu, beşik devrildi. Anam kaptı maşayı, babam kaptı meşeyi, döndürdüler dört köşeyi. Dar attım kendimi dışarı... Kaç kaçmaz mısın... Vardım bir pazara. Bir at aldım dorudur diye. Bineyim dedim, at bir tekme salladı bana geri dur diye... Padişahın topları ateşe başladı. Topladım gülleleri cebime koydum darıdır diye. Tozu dumana kattım, Edirne'ye yettim. Selimiye minarelerini belime soktum borudur diye. Yakaladılar beni tımarhaneye attılar delidir diye. Babamdan haber geldi, onun eski huyudur diye. Bereket inandılar, tutup beni saldılar. Neyse uzatmayalım, masala başlayalım...

Uzun zaman önce, Altın Krallıklar adındaki büyüdü dünyada, huzur ve mutluluk içinde yaşayan insanlar, karanlık bir kralın tehdidi altında bulmuşlar kendilerini. Kral Ereboş, kendi gücünü artırmak ve tüm krallıkları ele geçirmek istiyormuş. Bir bir, krallıkları fethedip insanları karanlığa sürüklüyormuş. Ancak, Altın Krallıklar'ın kaderini değiştirecek bir kahraman ortaya çıkmış. Adı: Bilinmeyen Kahraman, farklı ırklardan ve krallıklardan gelen diğer cesur savaşıçılarla bir araya gelmiş. Güçlü Elf okuları, cesur cüce savaşıçılar ve bilge büyücüler, birlikte kötülüğe karşı durmaya karar vermişler.

Kahramanlar, Altın Krallıklar'ın dört bir yanında halkı bir araya getirip direniş başlatmışlar. Zorlu savaşılar ve büyüdü mücadelelerle dolu günler geçmiş ancak kahramanlar arasındaki dayanışma güçleriyle daha da büyümüş. Birbirlerine olan güvenleri, karanlık kralın ordularına karşı durma azimlerini artırmış.

Nihayet, Büyülü Dağ'ın zirvesinde, kahramanlar Karanlık Kral ile yüzleşmişler. Epik bir savaşın ardından, Bilinmeyen Kahraman'ın kılıcı, Karanlık Kral'ın kalbine saplanmış. Kral Erebos'un büyüü bozulmuş ve dünya kurtarılmış.

Kahramanlar, krallıklarına barışı ve refahı geri getirmiş. Birbirlerine olan güçlü bağları, dünyayı kötülükten koruyacak bir birlikteliği simgeliyormuş. Altın Krallıklar, kahramanların önderliğinde, karanlığı aydınlığa çevirerek bir kez daha parlak bir geleceğe doğru ilerlemiş.

Yiğit Berke BALKAN

Ön Yargı

Gün ağarmış yavaştan,
Koala kalkmış sıcak yatağından.
“Vah vah, saat epey geç olmuş!
Yola çıkmam lazım henüz öğlen olmadan.”
Hazırlanmış telaşlı telaşı.
Çıkmış kapıdan bir elinde tren bileti diğer elinde valizi.
Tam vardığında tren istasyonuna,
Gelmiş aklına geç de olsa.
“Evde unuttum ya ben tasımı.”
Kaşımış uzun uzun başını.
Tam geri dönecekken evine,
Yetişmiş üç dost derdine.
Timsah, pabuç gagalı ve gelincik.
Başlamış timsah konuşmaya.
“Ben pek hızlı değilimdir ama yetişirim imdadına.
Getiririm tasını en az on dakikaya!”
Bunu duyan koala tırsmış biraz,
Zaten çirkinmiş yüzü timsahın çok az.
“Timsah ki dişleri keskin, ağzı kocaman,
Ben bilirim niyetini, iki yüzlü hayvan...”
Sıra gelmiş pabuç gagalıya.
“Süzülürüm göklerde, getiririm tasını,
Çok dert etme hızlıyım, pek sürmez eline geçmesi.”
Koala, pabuç gagalıyı da dinlememiş.
Gagası büyükmüş, yüzü çirkinmiş.
“Senin de niyetini bilirim pabuç gagalı!
İstersin benim tasımı.”

Gelincik atlamış lafa hemencecik.

“Bak benim yüzüme, benziyor mu ötekilere?”

Alırım istersen tasını, tren gelmeden.”

Gelinciğin yüzü pek tatlıymış.

Koala, gelinciğe kanmış.

“Teşekkür ederim gelincik!

Evimin anahtarını alabilirsin, ama yetişmen lazım hemencecik”

Gelincik sırtmış ve evinin anahtarını almış.

Aradan geçmiş epey zaman.

Ne gelen varmış ne de giden.

Koala düşünmüş sabrederken.

Tren gelmiş, koala binmemiş.

İyice sinirlenmiş ve eve geçmiş.

Yavaşça açmış kapıyı.

“Bu da mı gelecekti başıma!

Vaah hâlime, vah ki ne vah!”

Koalanın evinde bir tek şey kalmamış.

Başından aşağı kaynar sular dökülmüş.

Anlamış işte o vakit,

Ön yargı kötü bir şeymiş.

Ecem YÜZER

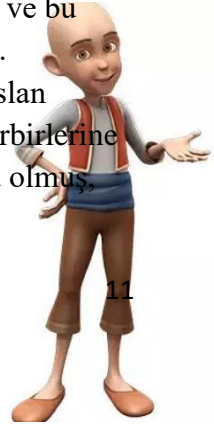

Orman Krallığı'nın Birleşimi

Bir zamanlar Orman Krallığı'nda, Tilki, Sincap ve Kaplumbağa isimli üç iyi arkadaş yaşamış. Bir gün Orman Krallığı'nda büyük bir yarış düzenleneceği haberi yayılmış. Her biri heyecanla yarışa katılmaya karar vermişler. Fakat bu sefer ormanda sadece onlar değil, aynı zamanda bilge Aslan Kral da yarışa katılacaktı.

Yarış günü geldiğinde, halk yarışı izlemek için toplanmış. Tilki, Sincap ve Kaplumbağa başlangıç çizgisine gelmiş. Aynı zamanda, ormanın kralı olarak bilinen Aslan Kral da onlarla duruyordu. Yarış başladığında, her biri kendi güçlerine güvenmişler. Tilki hızlıymış, Sincap çevik ve Kaplumbağa dayanıklıymış. Her biri ormanın derinliklerine doğru koşmaya başlamışlar. Aslan Kral ise kendi hızında ama kararlı bir şekilde ilerliyordu. Tilki bir süre sonra yavaşlamış çünkü etrafında o kadar çok ilginç şey varmış ki keşfetmeye karar vermiş. Sincap hâlâ hızla koşuyordu, ağaçlardaki meyveleri toplamaktan geri durmuyordu. Kaplumbağa ise sabırla adımlarını atıyordu, diğerlerine yetişmek için acele etmiyordu.

Yarışın ortasında, Aslan Kral, diğer yarışçıların yanına ulaşmış. Gözleri parlıyordu ve bir lider gibi duruyordu. "Arkadaşlar," demiş Aslan Kral gür bir sesle, "Bu yarış sadece hızla koşmakla kazanılmaz. Her birinizin özel güçleri var ve bu güçler birleştiğinde gerçek bir başarı ortaya çıkar." demiş. Tilki, Sincap ve Kaplumbağa birbirlerine bakmışlar ve Aslan Kral'ın sözlerini anlamışlar. Birlikte hareket etmeye ve birbirlerine destek olmaya karar vermişler. Tilki, hızlı adımlarla öncü olmuş, Sincap çevikliğiyle destek sağlamış, Kaplumbağa ise

dayanıklılığıyla eşlik etmiş. Aslan Kral da onlara liderlik ederek birbirlerini tamamlamışlar.

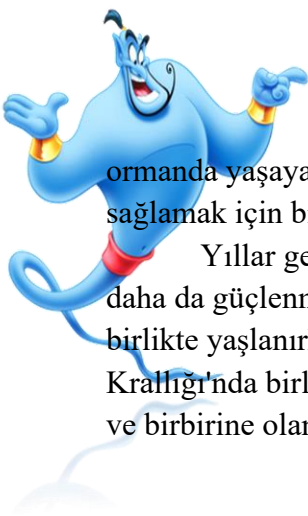
Sonuçta, yarışı kimin kazandığı değil, birbirlerine olan destekleri ve birlikte geçirdikleri anların önemi ortaya çıkmış. Orman Krallığı halkı, birlikte hareket eden bu dört arkadaşı gördükçe, dostluk ve dayanışmanın ne kadar önemli olduğunu anlamışlar ve o günden sonra, Orman Krallığı'nda sadece yarışlarda değil, hayatın her anında birbirlerine destek olan bu dört arkadaş, Orman Krallığı'nın birleşimini simgeliyorlarmış.

Yarışın ardından Tilki, Sincap, Kaplumbağa ve Aslan Kral, birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarmaya devam etmişler. Her gün, Orman Krallığı'nda birlikte keşfe çıkıyorlar, yeni maceralar yaşayarak birbirlerine destek oluyorlarmış.

Bir gün ormanda dolaşırken eski bir mağaraya rastlamışlar. Mağaranın içinde gizemli bir atmosfer varmış. Merakla içeri girmiş ve derinliklere doğru keşfe çıkmışlar. Mağaranın içinde, yaşlı bir tavşanın oturduğunu görmüşler. Tavşan, Orman Krallığı'nın geçmişi hakkında bilgiler veriyormuş. Anlatılanlardan biri, ormanın bir zamanlar bölünmüş olduğuymuş. Farklı hayvan grupları arasında anlaşmazlıklar yaşanmış ve dostluklar zedelenmiş. Ancak, bir gün bir tilki, bir sincap, bir kaplumbağa ve bir aslan kralının ortaya çıkarak birleşmeyi başardıklarını anlatıyormuş. Bu hikâye, Tilki, Sincap, Kaplumbağa ve Aslan Kral'ın yaşadığı hikâye ile birebir aynıymış. Tavşan, bu dört arkadaşın ormanı birleştirdiğini ve dostluklarının tüm Orman Krallığı'nı etkilediğini söylemiş. Artık her hayvan, birbirine saygı gösteriyor, birbirine yardım ediyor ve Orman Krallığı'nın huzurunu koruyormuş.

Bu anlatılanlar üzerine dört arkadaş, Orman Krallığı'nda birleşimin önemini daha da çok kavramışlar. Bir araya gelerek

ormanda yaşayan her hayvanın mutlu ve huzurlu olmasını sağlamak için birlikte çalışmaya karar vermişler.

Yıllar geçtikçe, Orman Krallığı'nda dostluk ve dayanışma daha da güçlenmiş. Tilki, Sincap, Kaplumbağa ve Aslan Kral, birlikte yaşlanırken arkadaşlıkları her daim genç kalmış. Orman Krallığı'nda birlikte geçirdikleri uzun yıllar, gerçek bir dostluğun ve birbirine olan bağlılığın ne kadar değerli olduğunu göstermiş.

Emir DERİCİOĞLU

İki Krallık

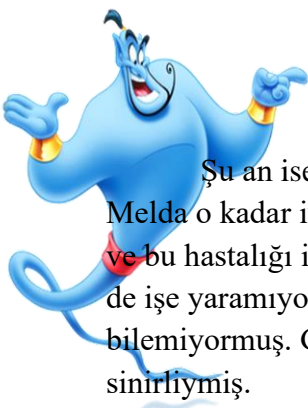
Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellak, pireler berber iken ben anamın beşiğinde tıngır mıngır sallanırken uzaklarda iki tane krallık varmış. Bu krallıklar Kuzey ve Güney Krallıklarıymış.

Kuzey Krallığı'nı halkını çok seven kral, kraliçe, oğulları Barış ve kızları Melda yönetirmiş. Bu krallıkta sihir kullanımı serbestmiş ve insanlara öğretilirmiş. Bu yüzden de halk kolay geçinirmiş ve orduları da çok güçlüymüş. Barış da bu orduda çok iyi bir şövalyeymiş. Barış'ın orduda en güvenilir arkadaşı en güçlü şövalye Volkan'mış.

Güney Krallığı'nı da soğuk ve acımasız olan kral ve oğlu Ozan yönetirmiş. Bu krallık büyü kullanımını çok tehlikeli bulur bu yüzden de seçili insanların kullanmasına izin verirmiş. O da kraliyet büyücüsü Koray'mış. Bu krallığın ordusunda sihir bilen yokmuş ama Koray orduya yardım edermiş.

Çok uzun zaman önce bu iki krallık çok iyi bir dostluk içindeymiş. İki krallık birbirine her türlü yardımda bulunurmuş. Kraliyet aileleri de birbirlerini çok yakın görürmüş. Kuzey Krallığı'ndan Prens Barış ve Prenses Melda Güney Krallığı'ndan Prens Ozan'ı kardeşleri olarak görürlermiş. Ancak bir gün Güney Krallığı'nın büyücüsü Koray, Kuzey Krallığı'nın prensesi Melda'yı lanetlemiş ve Melda iyileştirilemeyen bir hastalığa yakalanmış. Bunun üzerine iki krallık arasında savaş çıkmış. Bu savaşta Barış küçük kardeşi gibi gördüğü Ozan'la ve karşı krallıktaki arkadaşlarıyla savaşacağı için üzülmüş. Bu savaşı Kuzey Krallığı ordusunun gücü, sihri ile kazanmış ve Güney Krallığı karanlığa çekilip kendini kapatmış.

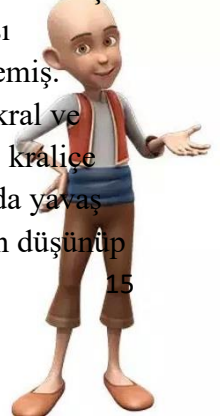

Şu an ise Kuzey Krallığı gücünün doruğundaymış. Fakat Melda o kadar iyi değilmiş. Hastalığı gün geçtikçe kötüleşiyormuş ve bu hastalığı iyileştirmeyi, laneti kaldırmayı ne kadar deneseler de işe yaramıyormuş. Buna Barış çok üzülüyor ama ne yapacağını bilemiyormuş. Güney Krallığı'na ve özellikle büyücüye çok sinirliymiş.

Barış bir gün kılıç alıştırmaya yaparken Volkan'la karşılaşmış: “Merhaba Barış. Alıştırma mı yapıyorsun?” diye sormuş Volkan. Barış, “Evet, alıştırmaya yapıyorum. Melda'nın durumunu düşünüyordum. Kafamı dağıtmam gerekti.” demiş, üzgün olduğu her hâlden belliymiş. “Melda'yı bir sürü farklı doktora ve büyücüye götürmüştünüz ama hiç konuşan hayvanlar ormanından bilge geyiğe götürdünüz mü? Onun daha önce birçok insanı iyileştirdiğini duydum.” demiş Volkan. Barış biraz düşünmüş ve: “Hayır, Melda'yı bilge geyiğe götürmedik. Tavsiyen için teşekkürler Volkan.” demiş.

Bir sonraki gün Barış, Melda ve Volkan konuşan hayvanlar ormanına gitmişler. Orda hızlı bir şekilde bilge geyiği bulmuşlar ve Melda'nın hastalığına bakmasını istemişler. “Gördüğüm kadarıyla biri sana çok güçlü bir lanet yapmış. Bu lanetin getirdiği hastalığın bir eşi benzeri yok. Ne yazık ki bu hastalığı iyileştiremem. Bu lanetten kurtulmanın tek yolu büyüü yapanın laneti geri çekmesidir” demiş geyik. Buna şaşırان Barış, “Başka bir yolu yok mu, Melda'yı farklı bir şekilde iyileştiremez miyiz?” diye sormuş. Geyik, “Maalesef başka bir yolu yok. Lanetin kaldırılması gerekiyor. Bunu büyücüü ikna ederek yapabilirsiniz.” demiş.

Kardeşler ve arkadaşları krallığa geri dönmüşler, kral ve kraliçeye hemen geyiğin dediklerini açıklamışlar. Kral ve kraliçe hızlı karar vermeleri gerektiğini biliyorlarmış çünkü Melda yavaş yavaş ömrünün sonuna geliyormuş. Bu yüzden birkaç gün düşünüp

taşınmışlar ve sonunda Güney Krallığı'na tekrardan savaş açmaya karar vermişler. Birkaç gün sonra Güney Krallığı ile bir görüşme yapmışlar. Bu görüşmede büyücü Koray'dan laneti kaldırmasını istemişler fakat hem büyücü hem de kral bunu reddetmiş. Bu sırada Prens Ozan Prens Barış'la konuşma fırsatı olmuş. Ozan, Barış'tan kraliyet büyücüsü Koray, Prenses Melda'yı lanetlediği için özür dilemiş ve ona böyle bir büyü yapmayı hiçbir zaman istemediğini söylemiş. Aslında Güney kralı sadece Kuzey Krallığı'ndan geçen su kaynaklarına sahip olmak istiyormuş çünkü oradan yararlanabiliyor olsalar da Güney Kralı aç gözlülük yapıp hepsini istiyormuş. Kuzey Krallığı buna izin vermeyince sinirlenmiş ve büyücüden Prenses Melda'yı lanetlemesini emretmiş. Bunu duyan Barış, Kuzey Kralı ve Kraliçesi'ne bunu söylemiş. Onlar da Güney Kralı'na gereken cezayı vermeyi başarmışlar.

Büyücü Koray, prensesin artık acı çekmesini istemediği için Melda'nın lanetini geri almış ve Melda sağlıklı hâline geri dönmüş. Güney Krallığı'nın yeni kralı Ozan olmuş. İki krallık eski dostluklarına geri dönmüş ve mutlu mesut yaşamışlar.

Elif Ilgaz TATLİCAN

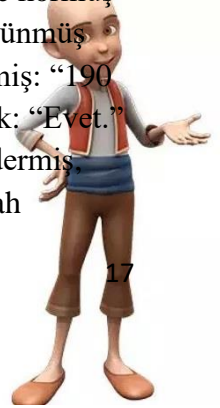

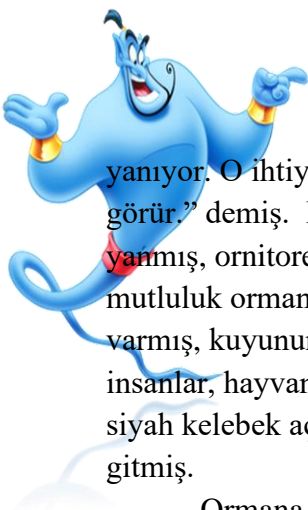
Renkli Kelebekler

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer top oynarken eski hamam içinde, horozlar tellal iken pireler hamal iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken bir kelebek varmış.

Kelebek çok yalnızmış hiç arkadaşı yokmuş, arkadaşının olmamasının sebebi de diğer kelebeklerin pembe yanıp onun siyah yanmasıymış. Siyah yanmasının sebebi hiç arkadaşının olmamasıymış, kelebek tırtıl okuluna giderken pembe yanıyormuş ışığı. O daha tırtıl iken annesi ve babası ondan ilgiyi bıraktığı için üzölmeye başlamış, üzölünce de siyahlaşmış, bu durumu da fark edince ailesi hemen yüce kelebeğe getirmişler, yüce kelebek ise yaşlandığı için gözleri pek görmezmiş. Yüce kelebek yaşlandığı için renk körü olmuş, zaten yaşı 190'ı geçen kelebeklerde renk körlüğü yaşanırmiş. Ama bunu siyah kelebeğin annesi ve babası bilmiyormuş yüce kelebek de siyah renklerini kırmızı pembe renkleri siyah görürmüş.

Yüce kelebek, siyah kelebeği kırmızı görünce tehlike büyük demiş ve çok sinirlenmiş. Ondan sonra siyah kelebeği mutluluk ormanına göndermiş, siyah kelebek anlamamış neden kendisini buraya gönderdi diye. O sırada çalılıkta kırmızı bir ornitorenk çıkmış. Ornitorenk sinirli bir ses tonuyla şöyle demiş: “Ey kelebek, neden sen benim alanıma giriyorsun?” demiş. Kelebek de kormuş ve: “Beni yüce kelebek gönderdi.” demiş. Ornitorenk düşünmüş, yüce kelebek kimdi diye, bir anda hatırlamış ve şöyle demiş: “190 yaşındaki ihtiyar kelebek değil mi?” Kelebek de titreyerek: “Evet.” demiş. Sinirli ornitorenk: “O ihtiyar seni yanlış yere göndermiş, burası ışığı kırmızı yananlar için. Ornitorenk, seninki siyah

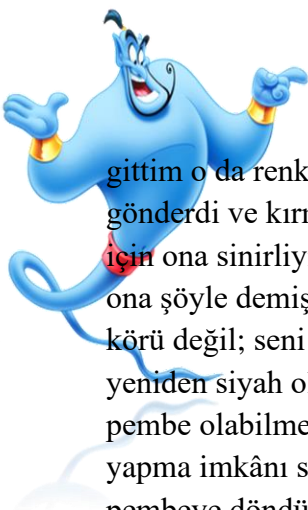

yanıyor. O ihtiyar renk körü, pembeleri siyah, siyahları ise kırmızı görür.” demiş. Bunu duyan kelebek sinirlenmiş ve ışığı kırmızı yanmış, ornitorenk de: “Gel de seni mutlu edelim.” demiş ve mutluluk ormanının ortasına kadar gitmişler, o sıra orda bir kuyu varmış, kuyunun önünde de sıra varmış. Işığı kırmızı yanan devler, insanlar, hayvanlar varmış; çok fazla canlı bekliyormuş. O sıra, siyah kelebek açılmış ve ormanın diğer tarafına yemek aramaya gitmiş.

Ormana ilk defa gelen siyah kelebek bir dev kafilesine rastlamış ve devlere: “Bana yemek verebilir misiniz?” diye sormuş ve bir anda devlerin lideri yüce dev zıplayıp gelmiş ve şöyle kalın bir sesle: “Kelebek kardeş, seni buraya getiren nedir?” diye sormuş dev ve kelebek de titreyerek: “Dev kardeşim, ben siyah bir kelebektim; yüce kelebeğe sinirlendim, kırmızıya dönüştüm, dönüşünce de bir ornitorenk kardeşimiz beni bir kuyunun önüne getirdi ve orda da çok sıra vardı, ben de acıkmıştım ve ormana geldim. İşte, yemek bulurum diye size rastladım.” demiş ve susmuş. Dev de düşünmüş yüce kelebek kimdi diye. Bir anda onun da aklına gelmiş renk körü ihtiyar ve dev şöyle demiş: “Kelebek kardeş, ben senin yüceni tanıyorum; benim en yakın arkadaşımıdır o.” demiş ve: “Onun renk körü olduğunu söyle.” diye devam etmiş. Kelebek de: “Biliyorum dev kardeşim, ben de renk körü olduğunu ornitorenk den öğrendim.” demiş.

Dev ile arkadaş olmuşlar, dev ona 1 yıl yetecek yemek ve erzak vermiş. Ondandır dev, kelebekle kuyuya gelmiş. Sıra onlara gelmişti ve kelebeği yüce kuyunun önüne çıkarmışlar. Kelebeğe sormuş: “Sen ne olmak istiyorsun?” Kelebek de her şeyi anlatmaya başlamış: “Yüce kuyu, ben bir siyah kelebektim ve benle arkadaş olmuyorlardı ve ben de arkadaşım olması için pembe olmak istiyordum ama olamıyordum. Bu nedenle yüce kelebeğe

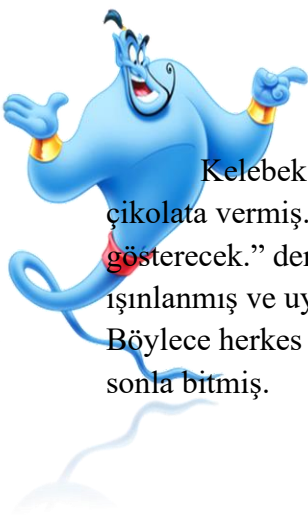

gittim o da renk körüymüş ve beni kırmızı görmüş ve beni buraya gönderdi ve kırmızı olmamın sebebi odur. Beni buraya gönderdiği için ona sinirliyim.” demiş ve susmuş. Yüce kuyu bu sözü üzerine ona şöyle demiş: “Kelebek kardeşim, aslında yüce kelebek renk körü değil; seni buraya gönderttirmesini ben istedim ve senin yeniden siyah olabilmen için mutlu olman gerekiyor. Siyah olunca pembe olabilmek için ailenin seni önemsemesi lazım ve bunu da yapma imkânı sendedir. Ben seni mutlu yaparım ama seni pembeye döndüremem, seni pembeye döndürme işini aile sevgisi ağacı yapar, ben seni mutlu yaparım sadece.” demiş.

Yüce kuyu kelebeği mutlu yapmış. Sonra ornitorenk, dev ve kelebek yola çıkmışlar ve yolda giderken onların yemeklerine göz diken tilki ve arkadaşları gece olunca yemeklere saldıracaklarmış. Bu planı duyan muhabbet kuşu, hemen hızlıca uçup deve söylemiş dev de bunu kelebeğe söylemiş. Kelebek ise ornitoreng'e söylemiş ve bu üç arkadaş hemen yola koyulmuşlar. Aile ağacına gelmişler, kelebek aile ağacı ile konuşmuş. Aile ağacı ona iki görev vermiş. Bunları yaparsa pembe olacağını söylemiş. Birinci görev bir maymun ile arkadaş olmak, ikinci görev ise mutsuz birini mutlu yapmaktır.

Kelebek hemen görevleri yapmaya koyulmuş, maymun adasına giderken ağlayan küçük bir dal görmüş ve onu mutlu etmiş. İkinci görev tamamlanmış ve maymun adasına yola koyulmaya devam etmiş. Adaya gelince bir maymun görmüş, ışığı siyah yanıyormuş ve sormuş: “Ne derdin var? diye, maymun da: “Ailemle sıkıntı yaşadım ne yapacağımı bilmiyorum.” demiş ve kelebek, maymunun ailesinin yanına gitmiş. Onlarla konuşmaya başlamış, maymunun ailesi ile aralarındaki sıkıntıyı çözmüş ve maymun ile arkadaş olmuş. Böylece, birinci görev de tamamlanmış.

Kelebek aile ağacının yanına gitmiş ve aile ağacı ona bir çikolata vermiş. “Bunu ye, uyandığın pembe ışıklı ve ailen sana ilgi gösterecek.” demiş ve kelebek çikolatayı yemiş. Kelebek evine ışınlanmış ve uyandığında ışığının pembe yandığını görmüş. Böylece herkes ile artık arkadaş olmuş, masalımız da mutlu bir sonla bitmiş.

İlyas Atalay DERE

Sihirli Çubuk

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde bir kasaba varmış. Kasabada Cemal isminde bir çocuk yaşamış. Cemal'in ailesinin maddi durumu kötü olduğu için sınıftaki çoğu kişi Cemal ile alay edermiş. Cemal, alay etmelerinden rahatsız olur ve bu durumdan kurtulmak istermiş. Ancak nasıl kurtulacağını bilmiyormuş.

Bir gün okuldan eve gelirken yolda parıltı görmüş, parasının olduğu yerde parlayan bir çubuk görmüş ve yerden almış, sonra çubuk bir anda konuşmaya başlamış:

— Ben sihirli bir çubuğum. Ne istersen söyle de ne kadar istiyorsan o kadar vereyim, demiş. Cemal, çubuğun dediklerinden sonra gözleri fal taşı gibi açık bir hâlde hemen evinin yolunu tutmuş eve geldiğinde annesine söylemiş:

— Anne, yolda parlayan bir çubuk buldum ve ne istersem onu istediğim kadar verebileceğini söyledi, demiş. Annesi:

— Olur mu öyle şey Cemal'im? Sana bir çubuk nasıl öyle bir şey söyleyebilir ki, demiş. Cemal:

— İzle ve gör anneciğim, sen bana güven, demiş. Cemal, çubuğu çıkarmış; çubuk, Cemal'in annesinin gözlerini kamaştırmış. Sonra Cemal:

— Güzel bir ev, güzel bir araba ve güzel kıyafetlerim olsun, demiş. Demesi ile güzel bir ev, güzel bir araba ve güzel kıyafetler bir anda ortaya çıkıvermiş. Annesi şaşkınlıktan hareketsiz kalmış ve Cemal'in babasını çağırmış. Babası güzel evi, güzel arabayı, kıyafetleri görünce şaşırılmış. Oğlunun elindeki çubuğu gördüğü zaman daha çok şaşırılmış. Cemal, babasını olayları anlattıktan sonra ona sarılmış ve uyumaya gitmiş.

Ertesi gün sınıfa girdiğinde Cemal, sınıf arkadaşlarının dikkatlerini çekmiş. Herkes onun kıyafetlerini çok beğenmiş.

Cemal'i gören yakın arkadaşı Furkan yanına gidip şöyle demiş:

— Sen bu kadar güzel kıyafetlerin nereden buldun, demiş.

Cemal, Furkan'a dünkü yaşanan olayları anlatmış, sonra Furkan şöyle demiş:

— Gerçekten o çubuk ile bütün bunları mı yaptın? Bence o çubuğu çok özenli kullanmalısın gereksiz şeyler için kullanma, demiş.

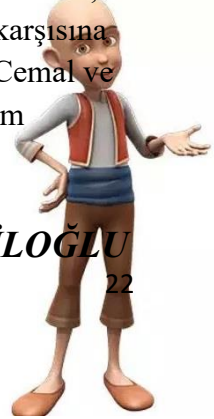
Ertesi gün okuldan sonra Cemal, Furkan'ın dediklerini dinlemeyip çubuğu gereksiz yere kullanmaya başlamış. Çubuk, bir noktadan sonra durmasını istemiş ama Cemal durmamış ve devam etmiş. Sinirlenen çubuk şöyle demiş:

— Sen ne aç gözlü bir çocukmuşsun! Yetmedi mi bütün bu şeyler, demiş. Demesi ile Cemal'in istediği her şey bir anda yok olmuş ve her şey eskisine dönmüş. Cemal şaşırmış, bütün istediği her şeyi yok olmuş, ağlamaya başlamış:

— Sihirli çubuk, senden çok özür dilerim. Furkan'ı dinlemeyip seni gereksiz yere kullandım. Senden çok özür diliyorum, demiş. Sihirli çubuk, bunun üzerine şöyle demiş:

— Eğer başta istediğini evi, arabayı ve kıyafetlerini istiyorsan beni gereksiz şeyler için kullanmayacağını söz ver, demiş. Cemal:

— Söz veriyorum, demiş. Demesi ile başlangıçtaki gibi güzel ev, araba ve kıyafetler geri gelmiş. Annesi ve babası olanlar karşısına önce şaşırılmışlar, sonra gülümseyip birbirine sarılmışlar. Cemal ve ailesi en sonunda hayatlarını mutlu mesut yaşamaya devam etmişler.

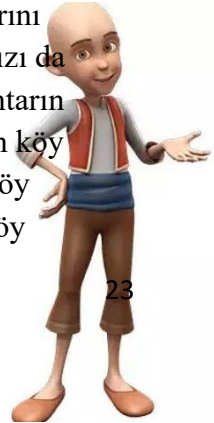
Açgözlü Muhtar

Masal masal mat atar. İki tilki ot satar. Bindim deve boynuna, gittim Halep yoluna. Halep yolu gül Pazar, içinde tilki gezer. Tilki beni korkuttu, kulağını burkuttu. Çık çıkalım çardağa, ok atalım ördeğe, ördek başını kaldırmış, velvelesini saldırmış. Velvelesi dizinde, gönlü vezir kızında. Vezir kızı bal kaynatır, içinde kaş oynatır.

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar bir köyde, köy halkının çok sevdiği bir muhtar varmış. Günlerden bir gün muhtar halktan para toplaması gerektiğini bildiren bir mektup almış. Muhtar, halk onu çok sevdiği için, büyük bir kolaylıkla parayı toplamış. Parayı ilgili mercilere ulaştıracağı gün, para toplaması gerekmediğiyle ilgili bir başka mektup almış. Parayı ne yapacağını düşünür iken kendi kendine: “Aman! Bu kadar paradan n’olacak ki sanki?” demiş ve parayı kendine almış. Ee! Beleş mal tatlı ya tabii.

Birkaç gün sonra köy meydanında yine para toplamaları gerektiğini ahaliye bildirmiş. Karısından hiçbir şey saklamayan muhtarımız tabii ki bu yaptıklarını da karısına anlatmış. Karısı her ne kadar, “Yapma! Etme! Beyim!” dese de muhtarın hiç umurunda olmamış. Muhtar, gece yatarken rüyasında evini yılanların bastığını görmüş ve karısı çığlıklar içinde evde koşturuyormuş. Ama bu bile muhtarı akıllandırmamış. Bu uzun bir süre böyle devam etmiş.

Yine günlerden bir gün çoban, muhtarın hayvanlarını otlaktan getirmiş. Ha, bu arada bizim çobanla muhtarın kızı da birbirlerine abayı yakmış. Çoban, o sırada muhtar ile muhtarın karısının konuşmalarına kulak misafiri olmuş ve muhtarın köy halkını kandırdığını anlamış. İçindeki hayal kırıklığıyla köy kahvesinin yolunu tutmuş. Kahvehanedeki insanların köy

muhtarını ne kadar çok sevdiğini duydukça hayal kırıklığı daha da artmış. Artık daha fazla dayanamamış ve köydeki kocakarıdan yardım istemeye gitmiş.

Çoban içeri girer gizemli kocakarı: “Geleceğini biliyordum oğul.” demiş. Çoban, muhtarın yaptıkları anlatmış. Kocakarı: “O adamın yanlış bir şeyler yapacağını hep sezmiştim zaten. Merak etmeyesin oğul, o adam elbette ki cezasını bulacaktır.” demiş. O sırada muhtarın evde sakladığı paralar bir anda yılan şekline bürünmüş. Muhtarın karısı evde bir sağa bir sola giden yılanları görünce çok korkmuş, çılgınlığı basıvermiş. Ama yılanlar ona hiçbir şey yapmadan o sırada köy meydanında olan muhtara saldırmışlar. Muhtar, acıyla çılgınlıklar atarken birden kayboluvermiş.

Çoban ve muhtarın karısı hiç kimselere muhtarın yaptıklarını anlatmamış. Onu hâlâ iyi anan köy halkı, onu çok aramış ama bulamamışlar. Kırk gün sonra da çoban ve muhtarın kızı evlenmişler. Gökten üç elma düşmüş; biri bu masalı anlatana, biri dinleyene, biri de nerede olduğunu bilmediğimiz açgözlü muhtarın başına.

Sabri ÇALIŞKAN

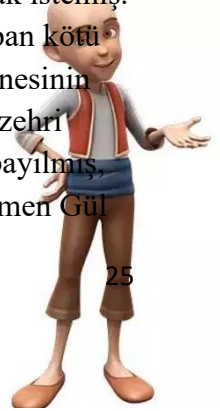
Gül ve Lale

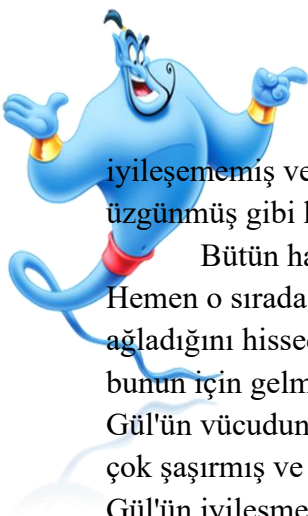
Bir varmış bir yokmuş, Tanrı'nın kulu çokmuş, çok yemesi yok demesi pek günahmış. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde yaşamanın zor olduğu günler gelmiş çatmış. Bunu gören neylesin, ah edip ağlasın vah edip karalar bağlasın, sonunda kalemi alıp yazmaya başlasın...

Bir varmış, bir yokmuş. Zamanın birinde bir padişah ve karısı yaşarmış. Kız çocuklarının olmasını çok isterlermiş. 1 yıl sonra nur topu gibi güzel mi güzel bir kız çocukları dünyaya gelmiş. Ama ne yazık ki padişahın karısı vefat etmiş, çocuğunu görememiş. Padişah, kızının ismini "Gül" koymuş. Padişah, kızını çok iyi yetiştirmiş. Gül, erdemli ve iyi kalpli bir kız olmuş.

Padişah, aylar sonra bir kadınla evlenmeye karar vermiş. Saraya Gül'ün üvey annesi ve üvey kardeşi gelmiş. Gül, onları güler yüzle karşılamış fakat üvey kardeşi Lale, çok aksi bir kıza benziyormuş. Gül, onunla zaman geçirmek istemiş ancak Lale, Gül'ü çok kıskanırmış ve onunla oyun oynamak istemezmiş. Çünkü Gül'ü tüm halk severken Lale'yi seven yokmuş. Hatta bir gün küçük çocuklar oynarken birisi taşa takılmış, düşmüş. Bunu gören Gül hemen yardıma koşup sarayın doktorlarından çağırtmış. Lale ise olayı gördüğü hâlde yerinden bile kıpırdamamış.

Zaman böyle akıp geçerken Gül ve Lale genç kız olmuş. Lale'nin kıskançlığı daha da artmış ve Gül'ü cezalandırmak istemiş. Sarayın hizmetçilerinden bu diyarın en zehirli iksirini yapan kötü cadıyı bulmalarını istemiş. Tabii, bundan babasının ve annesinin haberi yokmuş. Cadı iksiri yapıp Lale'ye vermiş. Lale de zehirli Gül'ün sabah çayının içine koymuş. Gül çayı içer içmez bayılmış, yataklara düşmüş. Babası o kadar doktor çağırmasına rağmen Gül

iyileşememiş ve ölmek üzereymiş. Kardeşi Lale ise bu duruma üzgünmüş gibi kenarda sinsi bir şekilde olanları seyrediyormuş.

Bütün halk toplanmış, Gül için binlerce gözyaşı dökmüşler. Hemen o sırada gözyaşı perisi belirmiş. Gözyaşı perisi, herkesin ağladığını hissedermiş ve yardıma gelirmiş. Gözyaşı perisi de bunun için gelmiş. Peri hemen elindeki sihirli çomağı sallamış. Gül'ün vücudundaki zehri atmış ve onu kurtarmış. Lale bu olanlara çok şaşırılmış ve çok sinirlenmiş. Ne yapacağını bilememiş. Halk Gül'ün iyileşmesine çok sevinmiş. Padişah kırk gün kırk gece ziyafet vermiş kızı hayata döndüğü için. Peri ise Lale'ye ders vermek istemiş ve onun yüzünü lekelere bulamış. Lale, sonra çok pişman olmuş. Kardeşi Gül'den, özür dilemiş. Demek ki neymiş? Kıskançlık çok kötü bir davranışmış. Lale de bunu anlamış.

Sinem ÇELEN

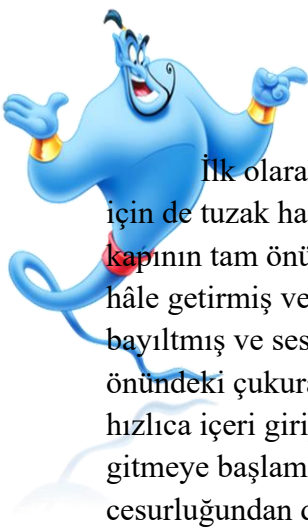
Prenses ve Prens Yaşadıkları

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde pireler berber develer tellal iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır salar iken.

Bir prenses varmış, adı Pelin’miş, sarı sarı saçları ve çok güzel masmavi gözleri varmış. Pelin’in ailesi çok katıymış. Başka bir şehirde de Prens Berat varmış onun da ailesi katıymış. Bir gün prensesin ve prensin babası ülke durumlarını konuşmak için hep beraber ailecek yemeğe gitmişler. Yemek başladığında Prens Berat prensesten çok etkilenmiş. Yemek bittiğinde ikisi de dışarı çıkmış ve prens konuşmaya çalışıyormuş fakat prenses konuşmak istemiyormuş. Lakin bir anda etraflarını simsiyah çarşafıla kapanmış insanlar etraflarını sarmış ve prensesi kaçırmışlar. Prens, yanına kılıcını alarak hemen atına atlamış ve peşinden gitmeye başlamış. Aileler tam yemeklerini bitirip dışarı çıktıklarında bir de ne görsünler? Çocukların ikisi de ortalıkta yokmuş. İki kral da muhafızlarını derhal görevlendirmiş her yerde didik didik arıyorlarmış onları.

Prensesi kaçıran at arabası bir kulübenin önünde durmuş, prens de biraz arkada görünmemek için bir ağacın arkasında bekliyormuş. Prensesi kurtarmayı kafasına takmış. Nerde olduklarına dair bir fikri yokmuş fakat babasının korumalarının onları aradıklarını tahmin ediyormuş. Prensesein çığlıkları duyuluyormuş, bu da prensin canını acıtıyormuş. Bir plan yapması lazım olmuş kurtarması için, prensesi kaçıranlar çok kalabalık olmuş oysa o tek kişiymiş.

İlk olarak dışarıdaki korumalardan kurtulacakmış, diğerleri için de tuzak hazırlamış ve harekete geçmiş. Tuzağı hazırlamış kapının tam önüne, daha sonra dışarıdaki korumaların birini etkisiz hâle getirmiş ve onun kıyafetlerini giymiş. Sonra gizlice diğerini de bayıltmış ve ses çıkartmış, içerdeki adamlar dışarı çıkarken kapının önündeki çukura yani hazırladığı çukura düşmüşler. Sonra prens hızlıca içeri girip prensesin ellerini çözmüş ve prensin atına binip gitmeye başlamışlar. Prenses Pelin de prensten etkilenmiş bu cesurluğundan dolayı.

İkisi de yolu bilmiyorlarmış, bir yerde durup ateş yakmışlar. Konuşmaya da başlamış prenses, ilk önce teşekkür etmiş ve yavaş yavaş flört ediyorlarmış. Daha sonra tekrardan yola çıkmışlar. Bir gün iki gün yolda geçmiş, kralların ikisi de çok stresli ve sinirlilermiş. Muhafızlarına kızıyorlarmış. Üçüncü gün muhafızın biri ikisini de görmüş ve hemen krallara haber etmiş.

Prensesin babası gelmiş ikisi de olanları anlatmış ve kral, Prens Berat'ı damat olarak kızına alacakmış ve krallar bu konuyu da konuştuğundan sonra düğün hazırlıkları başlamış. Kırk gün kırk gece düğünleri olmuş. Böylece mutlu mesut yaşamlarını sürdürmüşler.

Berat KULAK

Kardeş İsteği

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben anamın beşigini tıngır mıngır sallar iken. İp koptu, beşik devrildi. Hop attım kendimi dışarı... Bir de ne göreyim dünyanın en yakışıklısı beni almaya gelmiş böyle bir şeye kimse inanmaz valla. Koştum hemen arabaya, aldı götürdü beni stada. Statta insan yok dedim, ne oluyor? Beni kaçıracaktım ama haberim yok. Stadın ortasında bana tam vuracakken uyandım, neyse masalı anlatmaya başlayayım.

Bakşı adındaki kardeşimiz çok tatlı, çok sevecen bir çocukmuş. Bir gün dışarı çıkmış Bakşı. Arkadaşlarından Berke'nin yeni bir kardeşi olmuş. Bakşı, arkadaşının kardeşi olunca çok mutlu olmuş ama bir yandan içinde fırtınalar kopuyormuş. Eve gittiğinde ağlamaya başlamış. Annesi, Bakşı'nın yanına yaklaşarak şöyle demiş:

-Anneciğim, neden ağlıyorsun, demiş. Bakşı hemen dönerek annesine cevap vermiş:

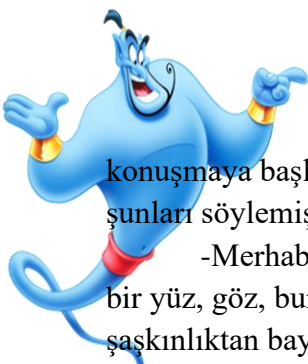
-Anne, Berke'nin yeni bir kardeşi olmuş ama benim yok; o yüzden ağlıyorum, demiş. Annesi, hemen babasının yanına koşmuş ve şöyle demiş:

-Bey, bizim oğlan kardeş istiyor. Hemen yapalım üzülmesin evlat, demiş ve babası da bu konuya tamam dermişçesine kafa sallamış.

Aradan aylar geçmiş ve Bakşı'nın kardeşi olmuş. Bakşı, bu duruma çok mutlu olmuş tabii ki de. Bir akşam kardeşine bakıyormuş ve şunları söylemiş:

-Canım kardeşim, çok güzel bir yüzün, gözün, burnun var. Allah'ım sana şükürler olsun, demiş. 1-2 saniye sonra kardeşi

konuşmaya başlamış. Bakşi şaşkınlığını gizleyememiş. Kardeşi şunları söylemiş:

-Merhaba abi, ben senin kardeşinim evet Allah bana güzel bir yüz, göz, burun verdi, demiş ve bir anda ayağa kalkmış. Bakşi, şaşkınlıktan bayılmış kalmış. Annesi sesleri duymuş ve koşarak gelmiş ve bir de ne görsün oğlu bayılmış sonra soluna bakmış, yeni doğan çocuğu ayakta horon tepiyor ve Karadeniz şarkısı söylüyormuş. Bu olayları gören anne de bayılmış ve baba gelmiş. O da bu olayları görmüş ama bayılmamış.

Çağırılmış hemen bir doktor ve bir büyücü. Önce Bakşi ve anne uyandırılmış ve dinlendirilmesi gerektiğinden yatağa yatırmışlar. Baba ve kardeş ise büyücü ile mutfağa geçmişler. Büyücü başlamış büyü sözleri söylemeye. Baba dualar ediyormuş çocuğunun tekrardan eski hâline dönmesi adına ama değişen bir şey yokmuş. Beklemişler, beklemişler. Değişen bir şey yokmuş, artık yeter derken çocuk yere düşmüş konuşmayı unutmuş bir şekilde hayata tekrardan gelmiş.

Baba, çocuğu kucağına alıp Bakşi ve annenin yanına gitmişler. Bakşi, kardeşinin normal hâle döndüğünü görünce çok mutlu olmuş. Anne de kızını doya doya öpmüş. Mutlu aile tablosu tekrardan olmuş. İşte, hayat böyle; Allah böyle zorluklar yaşatmasın fakat isteyen herkese kardeş versin. İnsanın kardeşi olması en güzel duyguymuş.

Kemal Eymen AKAR

Barış

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, dünyanın en güzel yerinde, büyük mü büyük, müthiş mi müthiş bir devlet varmış. Bu devlet, İyilik Devleti'ymiş. Civar devletlerin en itibarlı ve en güçlü bildiği bir devletmiş bu İyilik Devleti.

Günlerden bir gün, gün ağarırken İyilik Devleti kralının bir oğlu olmuş. Kral bu haberi öğrenince düğün bayram etmiş ve o an karısına şunu demiş:

-Benim güzeller güzeli hayatım, bugün bir oğlumuz oldu. Bu mutluluğumuzu, tabii sen de istersen civarımızdaki tüm devletler ile paylaşmak istiyorum.

-Elbette isterim. Ben hemen hizmetçilere haber vereyim, oğlumuz için 7 cihana yetecek bir sofraya kurduyayım.

-Tamamdır karıcığım fakat hemen bugün olsun istiyorum, akşama.

-Ben de öyle düşünmüştüm, onu da söylerim.

-Çok sağ ol.

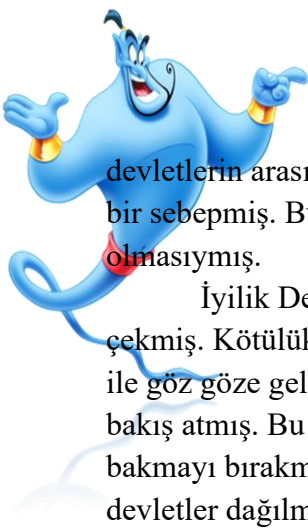
Akşam olmuş, yemek için tüm hazırlıklar yapılmış. Bunun ardından da tüm devletlerin kraliyet ailesi toplanmış. Herkes yerlerine geçtikten sonra kral, konuşma yapmak için doğrulmuş:

-Sayın aileler, hepiniz bu mutlu günümüze hoş geldiniz; sefalar getirdiniz. Sizlere bu mutlu günümüzde sevincimizi paylaşmak için böyle bir davet hazırladık. Müsaadenizle, başlayabilirsiniz.

Tüm aileler, yemeklerini güzel bir şekilde bitirmişler ve bu arada da hizmetten de çok memnun kalmışlar.

İyilik Devleti'nin civarındaki devletler arasında arasının çok iyi olmadığı tek devlet varmış. Bu devlet Kötülük Devleti'ymiş. Bu

devletlerin arasının çok iyi olamamasının sebebi aslında çok basit bir sebepmiş. Bu sebepse istediği toprakların aynı yerler olmasıymış.

İyilik Devleti kralının yemek bitiminde bir şey dikkatini çekmiş. Kötülük Devleti prensi çokça, İyilik Devleti'nin prensesi ile göz göze geliyormuş. Bu durum kralı kızdırmış ve prensesle bir bakış atmış. Bu bakışın anlamını az da olsa anlayan prens, prensesle bakmayı bırakmış. Yemek bitmiş, ardından tatlılar da bitince devletler dağılmış.

Kötülük Devleti prensi, prensesle âşık olmuş ama umutsuzmuş. Bunu sebebi ise kralın bu işe razı olmayacağını bildiğiymiş. Ne yapayım ne edeyim diye düşünürken aklında bir fikir belirmiş. Belirli aralıklarla İyilik Devleti'ne gidip kralı bu duruma alıştırmakmış. Prens bunu yapması uzun sürmemiş. İyilik Devleti'ne belirli aralıklarla gidiyormuş, krala ve prensesle niyetini belli etmeye çalışıyormuş ve tekrardan kendi devletine gidiyormuş. Bir süre sonra prensesle prens görüşmeye başlamışlara ama saraydan uzak yerlerde görüşüyorlarmış ki kral görmesin. Bunlar oladursun, kral gençlerin niyetini anlamış ama kesinlikle böyle bir şeye izin veremezmiş. Bari gençlerin görüşmesine izin vereyim deyip buluşmalarını bilmiyormuş gibi yapıyormuş. Aynı durum Kötülük Devleti kralı için de geçerliymiş.

Aradan uzun bir süre geçince prensle prenses, krala bu durumu söylemek yani evlenmek istiyorlarmış. Şaşaalı saraydan içeri girmişler. İkisi de korkuyorlarmış fakat belli etmemeye çalışıyorlarmış. Kralın odasına girmişler olayı dile getirmişler, prenses başlamış:

-Babacığım, biz bir süredir tanışıyoruz ve artık evlenmek istiyoruz, lütfen buna müsaade et.

Kral, biraz üzgün, sinirli ve durgun bir ifadeyle:

-Kızım, anlaşılıyor zaten yani biliyorum fakat böyle bir şey kesinlikle gerçekleşemez. Devletler arası politikaları biliyorsun; siyasi anlaşması iyi olamayan iki devletin yüksek mertebeleri, prens ve prenses, bir araya gelemez. Size de bildiğim hâlde görüşmelerinize müsaade ettim zaten ama artık ayrılmanın vakti geldi.

Prens ve prens çok üzölmüşler. Krala daha fazla laf etmeden sarayı terk etmişler. Aralarında bir diyalog geçmiş, bir prens şöyle demiş:

-Prenseseim, bu durumu emir büyük yerden deyip geçiştiremeyiz. Biz ayrılamayız. Birbirimize çok alıştık. Prensese ağlayan bir sesle:

-Biliyorum, biliyorum ama ne yapacağız ki ne yapabiliriz ki?

-Ben de babama söyleyeceğim güzelim. Tek çaremiz o kaldı.

-Umarım iyi bir cevap alırsın, kendine dikkat et. Prens kendi devletine giderken yolda bir taşla takılıp düşmüş. Kolu hafif yaralanmış, kanıyormuş. Kanı temizlemek için bir çeşmeye gitmiş. Musluğu açmış ve su gelmemiş. Eğilmiş ve musluğun içine bakmak istemiş, tam o esnada karşısına musluktan çıkıveren bir peri belirivermiş. Peri konuşmaya başlamış:

-Yakışıklı prens, yakışıklı prens, iste benden ne istersen. Prens çok şaşırılmış, korkudan konuşamamış.

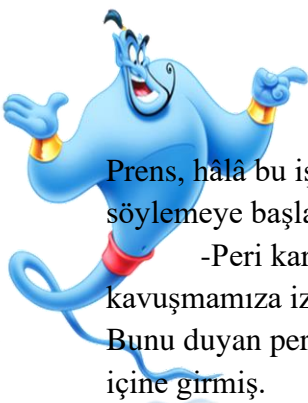
-Korkma korkma, ben bir şey yapmam. Sadece senin isteklerin için buradayım.

Bunu duyan prens az da olsa rahatlamış ve konuşmaya başlamış:

-Sen de kimsin kardeş?

-Ben, senin isteklerini yerine getirmek için can atan bir periyim.

Prens, hâlâ bu işe anlam veremiyormuş ama isteğini periye söylemeye başlamış:

-Peri kardeş, benim bir sevdiceğim var ama kral efendi kavuşmamıza izin vermiyor ne yap ne et, bizi kavuştur.

Bunu duyan peri, hemen harekete geçmiş ve tekrardan musluğun içine girmiş.

O gün, bu gün, şu gün derken günler geçmiş ama periden ses çıkmamış. Bu olaydan bir süre sonra prens ve prenses umutsuzluğa kapılmışken beklenen haber gelmiş. Bir gün yine prensesle gizliden buluşmak isteyen prens İyilik Devleti'ne gitmiş. Aynı yoldan giderken yine aynı çeşmeden su içmek için durmuş. Kana kana su içmek için musluğu açtığı anda tekrardan peri çıkıvermiş. Periyi tanıyan prens, suyu muyu unutmuş periyi dinlemeye başlamış. Peri, kendinden emin ve mutlu bir sesle:

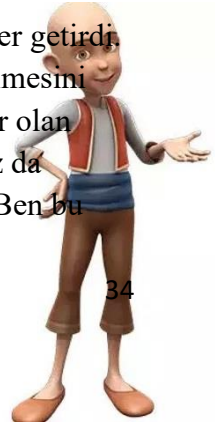
-Yakışıklı prensim benim, hiç umutsuzluğa kapılmayın. Görevim aklımda.

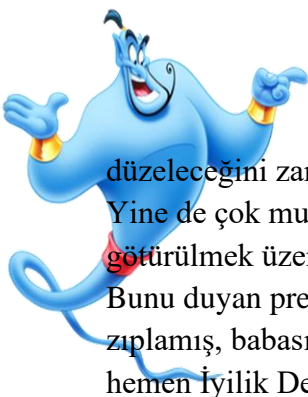
Bunu duyan prens rahatlamış ve tek kelime etmeden yolunda devam etmeye koyulmuş, peri de musluktan içeri girmiş.

Günlerden bir gün, prens tekrardan gizli olarak prensesin yanına gidecekmiş. Gitmeden bir babamın yanına uğrayayım demiş. Babasının yanına gelince şaşırmış çünkü babasının ağzı kulaklarına varıyormuş. Prens şaşkın bir şekilde konuşmuş:

-Babacığım bu ne hâl? Nereden geldi bu mutluluk? Babası sevinçli bir sesle:

-Canım oğlum benim, biraz önce hizmetçi bir haber getirdi. Haberi gönderen İyilik Devleti kralıymış. Aramızın düzelmesini istediğini söylemiş. Böyle olmayacağını ve civar devletler olan bizlere yakışmadığını söylemiş. Hem kızımız ve oğlumuz da böylece birbirlerine kavuşabilir, mutlu olabilirler demiş. Ben bu haberi duyunca şoke oldum çünkü aramızın kolay kolay

düzeleceğini zannetmiyordum. Sanki biri, kralı zar zor ikna etmiş. Yine de çok mutlu oldum ve olumlu dönütlerimi hizmetçiye, krala götürülmek üzere, ilettim.

Bunu duyan prens, birden ne yapacağını bilememiş. Koşmuş, zıplamış, babasına sarılmış. Az da olsa şaşkınlığını gidermiş ve hemen İyilik Devleti'ne doğru yola çıkmış.

İyilik Devleti'ne varmış ve hemen prensesin yanına gitmiş. Her şeyi ona anlatmış. Prens de çok mutlu olmuş ve bu durumu konuşmak için saraya, kralın yanına, gitmişler. Kralın odasına girmişler. Kötülük Devleti'nin kralı gibi İyilik Devleti'nin kralı da güler yüzlüymüş. Kral muttu bir sesle:

-Buyurun çocuklar, buyurun. Siz başlamadan söyleyeyim. Kötülük Devleti ile araları düzelttik. Sizin istediğiniz olacak. Evlenmenize izin veriyoruz. Sizin için sizin belirlediğiniz yerde büyük bir düğün hazırlayacağız. Komşu devletlerimizi de çağıracağız. Hem sizi edebi mutluluğa uğurlayacak hem de Kötülük Devleti ile de kaynaşmış olacağız.

Bunu duyan prens ve prenses, çok mutlu olmuşlar. Krala teşekkür etmişler ve hazırlıklara başlamışlar.

O gün gelmiş çatmış. Tüm hazırlıklar yapılmış. İki devletin kraliyet ailesi toplanmışlar, görüşmüşler. Aralarındaki sıkıntı artık giderilmiş. Düğün anı gelmiş çatmış. Prens ve prenses artık aynı çatı altında toplanacaklarmış. İki devletin de kralları onay vermişler ve gençler evlenmiş. 7 gün 7 gece süren bir düğün yapmışlar. Yemişler, içmişler, gülmüşler ve eğlenmişler. İki devletin ailesi de çok memnunmuş.

Artık, bu kadar saçma bir durumdan dolayı devletlerinin arasının bozulmaması gerektiğini her iki devlet de anlamış.

Birbirlerine sonsuza dek devletler arası ilişkilerinin çok iyi olacağına dair söz veren kralların çocukları, sonsuza dek mutlu mesut yaşamış...

Fatih Çağrı ÖZÇETİN

1 Mum

Evvel zaman iken, deve tellal iken, saksığan berber iken... Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken. İp koıtu, beşik devrildi. Anam kaptı maşayı, babam kaptı meşeyi, döndürdüler dört köşeyi. Dar attım kendimi dışarı... Kaç kaçmaz mısın... Vardım bir pazara. Bir at aldım dorudur diye. Bineyim dedim, at bir tekme salladı bana geri dur diye... Padişahın topları ateşe başladı. Topladım gülleleri cebime koydum darıdır diye. Tozu dumana kattım, Edirne'ye yettim. Selimiye minarelerini belime soktum borudur diye. Yakaladılar beni tımarhaneye attılar delidir diye. Babamdan haber geldi, onun eski huyudur diye. Bereket inandılar, tutup beni saldılar. Neyse uzatmayalım, masala başlayalım...

Fakir mi fakir bir adam köyün birinde yaşarmış. Bu adamın pek de küçük bir evi varmış. Şaşırılmak lazım. Bu adam, yazın kazma kürek çalışır; geçinmek için para kazanırmış ama bu para ona çok da yetmezmiş. Adamın bir gün, evindeki mumu bitmiş; adam da pazara mum almaya gitmiş. Pazardaki bir mumu beğenip eve almış ama adamın bilmediği bir şey varmış, bu mum sandığı kadar da masum değilmiş. Meğer mum sihirliymiş. Adam mumu almış evin yoluna koyulmuş.

Adam eve gelmiş, akşam olduğu için mumu açması gerekmiş. Hemen eline bir kibrit kutusu almış, yakıvermiş kibriti, kibritle de mumu. Adam mumu yaktığı an mumun içinden bir cin çıkmış ve adama 1 dilek hakkı olduğunu ve istediği her şeyi dileyebileceğini söylemiş. Ama adamcağız korkudan yere yığılmış. Adam ayıldıktan sonra dilek hakkını dilemiş. Cine, "Senden bir testi dolusu altın isterim." demiş ve cin kabul etmiş, ona oracıkta altınlarını vermiş.

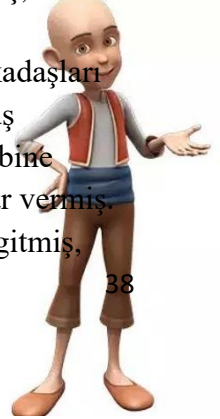

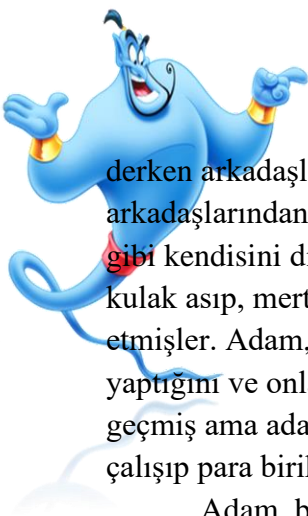
Fakir adam parayı başlamış harcamaya. Kendine kocaman mı kocaman hatta saray gibi bir ev almış. Görenlerin ağzı açık kalıyormuş. Adam bu paraya gereksiz yerlere harcamaya devam etmiş, aslında ne gerek var o kadar büyük ev almaya ama adamın gözü doymak bilmiyormuş.

Günler geçmeye devam ediyormuş, adam altınlarını çocukları gibi koruyormuş, onları yanından ayırmıyormuş. Adam zengin olunca arkadaşlarını unutmuş ve yalnız bir hayat sürmeye başlamış çünkü arkadaşları fakir olduğu için onlarla beraber olmak istemeyip onları dışlıyormuş. Ama adamın unuttuğu bir şey varmış, adam da bir zamanlar onlar gibi fakir mi fakir bir hayat yaşıyormuş. Günler durur mu hiç? Âdeta su gibi akmaya devam etmiş ama adam da parayı o kadar savurgan harcıyormuş ki altınlarda su gibi akmaya devam ediyormuş fakat adam pek farkına varamamış. Adamın unuttuğu bir şey varmış, böyle harcama yaparsa eski hâline geri dönecekmiş. Adamın çalışıp para kazanması ve bu parayı daha da biriktirmesi lazımmiş.

Arkadaşları onu kaç kere de uyersalar adam onlara kulak asmayıp dinlememiş. Çünkü adamın gözü doymak bilmiyormuş. Günler geçmiş adamın parası bitmiş. Adam neye uğradığına şaşırılmış ve üzölmüş. Eski hayatına geri dönecekmiş fakat parasının olmamasının yanında, artık onu seven bütün arkadaşları da onu terk etmiş; artık yapayalnızmış. Bir işe girmiş fakat o da nafîle, hiçbir şeye yaramamış. Sağ cebine giren sol cebinden çıkıyormuş, adam açgözlölölölölölünün cezasını çekiyormuş.

Öyle böyle hayatına devam etmiş ama artık ne arkadaşları ne parası ne de sevenleri varmış o bu duruma çok üzölmüş düşünmüş, taşınmış of etmiş puf etmiş sıkıntıdan yerin dibine girmiş ve en sonunda arkadaşlarından özür dilemeye karar vermiş. Adam yola koyulmuş, az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş,

derken arkadaşlarının yanına gelmiş. Olanlardan dolayı arkadaşlarından özür dilemiş. Arkadaşları, adamın onlara yaptığı gibi kendisini dinlememiş değil tam tersine adamı dinleyip, ona kulak asıp, mertlik edip adamı affetmişler; barışmayı kabul etmişler. Adam, onlara çok teşekkür etmiş ve başta çok yanlış yaptığını ve onların haklı olduklarını dile getirmiş. Sonra iş isten geçmiş ama adam açgözlülük yapmaması gerektiğini anlamış ve çalışıp para biriktirmeye başlamış.

Adam, bundan sonra mutlu mu mutlu, mesut bir hayat sürmüştü. Arkadaşlar, unutmayalım ki savurganlık, açgözlülük hiç iyi davranışlar değildir. Atalarımız boşuna dememiş, “Hazıra dağ dayanmaz.” diye. Bir bildikleri varmış demek ki...

Masalımız da burada son bulmuş. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.

Münir KİBAR

Meraklı Lily

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, evinde yalnız yaşayan genç bir kız varmış. Tina, ailesini evlerinde çıkan yangından dolayı kaybetmiş ama o garip bir şekilde hasar almadan yangından kurtulmuş ve hayatına çıkan zorluklara rağmen devam eden bir kızmış. Tina, her zaman hiç sıkılmadan hayvanlarla konuşup onları severmiş. Çoğu kişi bunu normalde ya yalnız hissettiğinde ya da çok sıkılınca yaparmış ama genç kız, en yakın arkadaşlarının onlar olduğunu söylemiş hep. Evine her zaman bir evcil hayvan almayı düşünmüş ama bir türlü zaman bulamamış.

Bir kış günü Tina, aniden arkadaşı Samuel ile dışarı çıkmaya karar vermiş. Aklına bir evcil hayvan sahiplenmek gelmiş ve hemen arkadaşıyla barınağa gitmiş genç kız. Genç kızın gözünü tırmalayan bir kedi olmuş. Teker teker, sıkılmadan tüm hayvanlara bakmış Tina. O gözüne kestirdiği kedinin tekrar yanına gidip barınak görevlisinden kapısını açmasını istemiş. Kediyi kucağına alıp konuşmaya çalışmış ama kedi kucağında hemen mayışmış, derin bir uykuya dalmış. Genç kız o kediyi sahiplenip, heyecanla çabucak arkadaşıyla evine gitmiş. Tina, kedi uyanınca ismini Lily koyup, evine alıştırmaya başlamış. Kedi, tüm evi gezince konuşmaya başlamış:

—Yeni sahibim misin?

Tina ona gülümseyerek cevap vermiş:

—Evet, alışmaya çalış Lily.

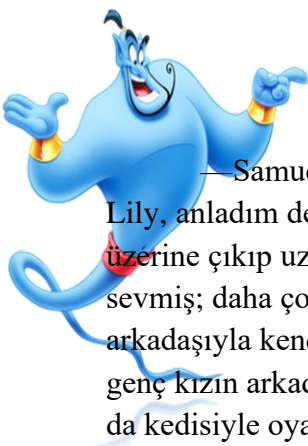
Lily, Samuel'in yanına gidip onu tanımak için koklamış ve sormuş:

—Sen kimsin?

Samuel:

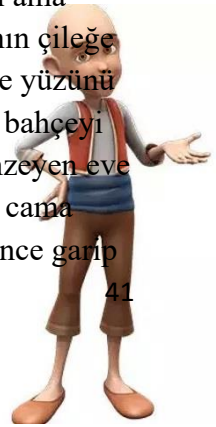

— Samuel ben, sahibinin arkadaşıyım.

Lily, anladım der gibi kafasını sallamış ve gördüğü koltuğun üzerine çıkıp uzanmaya başlamış. Genç kız, kedisinin kafasını sevmiş; daha çok rahatsız etmemek için yanından kalkmış ve arkadaşıyla kendisine yiyecek bir şeyler bulmaya başlamış. Sonra, genç kızın arkadaşı Samuel çok geçmeden evden ayrılmış ve Tina da kedisıyla oyalanmaya başlamış.

Aylar geçmiş, yıllar dolmuş derken genç kızın Lily’yi sahiplenmesinin üzerinden birkaç ay gelip geçmiş, birbirlerine bu süreç içinde bağlanmışlar. Tabii, Lily sahibine alışınca ve şımarınca yaramazlaşmış, yerinde duramaz olmuş. Sevimli kedi, her gün daha bir meraklı olmuş. Tina, kedisine arada sırada dışarı çıkmasına izin verdiği için Lily, bir gün kendi başına sakin sakin gezerken sahibinin evine çok uzak olmayan ve ilgisini çeken bir yer görmüş. Lily’de küçük bir çocuk meraklılığı olduğu için de sevimli kedi, ilgisini çeken yere doğru ilerlemiş.

Bu yer aslında gizli, çok fark edilmeyen, girişinin sarmaşıklarla kaplı olduğu, geniş bahçesinde ağaçlar ve yabani bitkiler bulduran bir kulübe tarzında küçük bir evmiş. Lily, sarmaşıkların arasından geçince bahçeyi gezmeye başlamış. Gözünü kemiren ve ilk kez gördüğü bu yabani bitkilerin meyveleri, değişik değişik renklerde ve farklı boyutlardaymış ama daha önce gördüğü meyvelere benzemiyormuş. Bu yüzden Lily bir tane meyveyi ağızla koparıp yere koymuş ve çileğe benzeyen ama mavi tonlarında olan meyveyi çiğnemeye başlamış. Tadının çileğe benzemediğini ve onun için çok ekşi olduğunu fark edince yüzünü buruşturmuş ama sevimli kedi yine de ağızındakini bitirip bahçeyi iyice gezmeye başlamış. Lily, canı sıkılınca kulübeye benzeyen eve ilerlemeye başlamış. Kapının açık olmadığını fark edince cama doğru zıplamış ve içeri girmiş meraklı kedi. Lily, eve girince garip

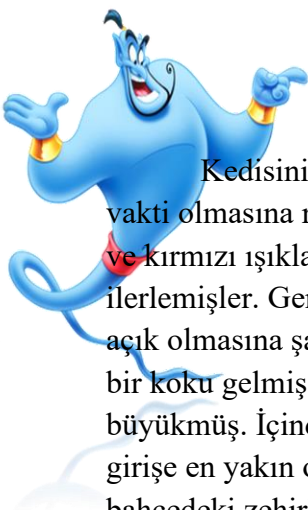
bir koku almış ve kokuya doğru ilerlemeye başlamış. Bir odadan geliyormuş bu koku ama kapısı en fazla bir karış olacak şekilde açılmış, bu yüzden Lily odaya girmekten vazgeçmiş, kapının aralık olan tarafından içeriye doğru bakmaya başlamış.

Kafasını içeri soktuğunda bir kadın görmüş Lily ama ilk gördüğünde biraz korkmuş çünkü uzun burnu, sivri uçlu bir şapkası ve garip gözleri varmış. Hiç sahibi ya da arkadaşı Samuel gibi normal durmuyormuş, Lily içinden böyle geçirmiş. Meraklı kedi tırsmaya başlayıp yavaşça geri gitmeye başlamış. Evden çıkmış ve hafif hafif ilerleyerek bahçeden çıkmış. Çok geçmeden sahibi Tina'nın evine gelmiş ve kapıda miyavlayıp sahibinin kapısını açmasını sağlamış.

Lily, eve girince hemen yemeğine fırlamış ve karnını doyurmuş. Lily yemeğini bitirince de Tina'ya gördüğü her şeyi anlatmış. Tina, nasıl tepki vereceğini şaşırılmış ve ne diyeceğini bilmiyormuş çünkü duydukları garip gelmiş. Kedisinin yediği meyvenin zehirli olduğunu ve nadir bulunduğunu biliyormuş genç kız. Kedisine nasıl bir şey olmadığını anlayamamış. Tina, birkaç dakika düşündükten sonra Lily'nin bahsettiği geniş bahçeli eve götürmesini istemiş kendisini. Sevimli kedi, onayladıktan sonra koltuğun köşesine kıvrılıp uyumaya başlamış.

Ertesi gün, Lily sahibini sırnaşarak uyandırmış ve uyandığından emin olduktan sonra hemen kaçmış, Tina da kedisinin oyun istediğini anlayarak peşinden gitmiş ve birkaç dakika evin içinde koşturup oyun oynamışlar. Genç kızın aklına kedisinin dün anlattığı şey gelince hazırlanmış, telefonunu alıp kedisine evden çıkmışlar. Lily önden yolu gösterip Tina arkadan ilerlerken kedinin anlattığı yere varmışlar. Tina, ses çıkarmamaya özen gösterirken sarmaşıklar arasından geçmişler. Yavaş yavaş göz gezdirerek ilerliyorlarmış bahçede genç kız ve kedisini.

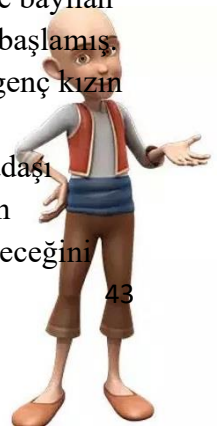

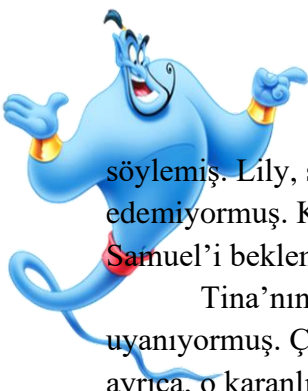

Kedisinin anlattığı kadar garip bir yermiş gerçekten. Öğle vakti olmasına rağmen karanlıkmış, sadece evden gelen hafif mor ve kırmızı ışıklar varmış. Tina ve Lily sessizce eve doğru ilerlemişler. Genç kız kapıyı yavaşça ve ses çıkarmadan itirmiş ve açık olmasına şaşırılmış. Eve girdiği an burnuna çok garip ve kötü bir koku gelmiş. Ev dışardan küçük görünüyormuş ama aslında büyükmüş. İçinde dört oda varmış. Birinin kapısı kapalıymış. Tina, girişe en yakın odaya yani mutfağa girmiş, mutfak tezgahında bahçedeki zehirli meyvelerden ve birkaç tane hiç iç açıcı görünmeyen sıvılar görmüş. Çok karıştırmak istemediği için ve midesi bulandığı için mutfaktan çıkmış genç kız ve kedisi. Lily, kadını gördüğü odanın, kapısı kapalı olan oda olduğunu söylemiş ve o odaya doğru yine sessizce ilerlemişler. Tina, kapıyı hafifçe açmış ve kafasını kapının ucundan bakıp kedisinin bahsettiği kadını görünce ağzı sonuna kadar açılmış ve kafasını hemen geri çekmiş.

Genç kızın meraklı kedisi sayesinde bir cadı görmediği kalmıştı onu da görmüş olmuş ama o an düşüneceği şey bu değil, içerideki cadı olmalıymış. En iyisinin buradan çıkmak olduğuna karar verip sessizce ilerlemeye çalışmışlar fakat Tina, fark etmeden bir yere takılmış. Bunun sonucunda cadı, genç kızın çıkardığı sesi duymuş. Cadı, bulunduğu odadan çıkarken Tina ve Lily koşmaya başlamış ama maalesef cadı yetişip onları durdurmuş. Bir anda Tina'nın önceden evdeki garip kokuyu soluduğundan dolayı gözleri kararıp bilinci kapanmaya başlamış. Lily bunu fark edince bayılan sahibinin cebindeki telefonu ağzına alıp hızlıca koşmaya başlamış. Cadı ise Tina'yı eve doğru sürüklemeye başlamış. Cadı, genç kızın ellerini ve ağzını bağlayıp evindeki odaya kitlemiş.

Lily, oradan uzaklaşıp Tina'nın telefonundan arkadaşı Samuel'i aramış. Samuel, şehir dışında olduğu için hemen gelemeyeceğini ama fırsat bulduğu en yakın zamanda geleceğini

söylemiş. Lily, sahibine bir şey olacağı stresiyle rahat edemiyormuş. Kendisi giderse bir şey yapamayacağını bildiği için Samuel'i beklemeye başlamış ne kadar geç olsa bile.

Tina'nın bayılmasından yaklaşık 5-6 saat geçmiş, yeni uyanıyormuş. Çok korkuyormuş ve tek başınaymış. Karanlıkmiş ve ayrıca, o karanlığı hiç sevmezmiş. Kedisinin bir şeyler yapacağını biliyormuş ama o, sahibini hiç böyle bir durumda bırakmazmış. Beklemeye başlamış Tina. Bir iki saat sonra ise Samuel ve Lily, polislerle beraber sessizce cadının evine girmişler, polisler cadının olduğu odaya girip onu tutuklamışlar ve bu sırada Samuel ve Lily, Tina'nın olduğu odanın kapısının kilidini açıp Tina'yı kurtarmışlar. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Beren Su KANDIYA

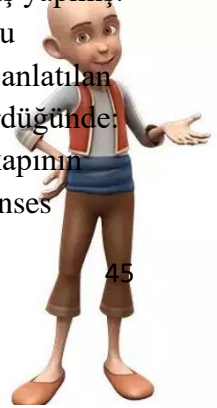
Sihirli Kapı

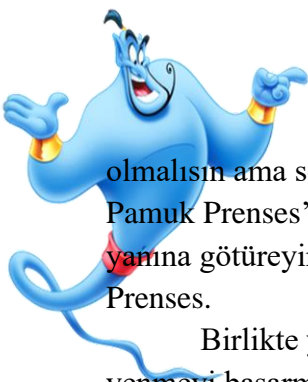
Bir varmış, bir yokmuş. Develer tellal, pireler berber iken. Ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken. Annem düştü beşikten, babam koştu eşikten. Ben giderim babam gelir, ben giderim babam gelir. Bir de bakmışım arkama bir arpa boyu yol anca gitmişim.

Bir krallık varmış, bu krallığın Elizabeth adında bir prensesi varmış. Bu prenses çok çekingen, korkak ve neredeyse kimseyle konuşmayı bütün vaktini kitap okuyarak geçiren biriymiş ve hiç arkadaşı yokmuş ama bu çekingenliğinin aksine dış görünüşü göz alıcıymış. Güzeller güzeli Elizabeth, dans etmeyi çok severmiş fakat çekingenliği yüzünden güzel dans edemediğini düşünür ve kimsenin önünde dans etmezmiş.

Yine bir gün, sarayın bahçesinde dans provası yaparken dinlenmek için oturduğu bir ağacın altında kapağı eskimiş gizemli bir kitap bulmuş. Kitabı alıp aceleyle odasına gitmiş. Kitabın her yerini inceledikten sonra okumaya başlamış. Günlerce kitabı merakla okumaya devam etmiş, son sayfasında eski bir kapı resmi görmüş. Kapının bulunduğu iki ağacın çok tanıdık olduğunu fark etmiş ve hemen bahçelerine doğru koşmaya başlamış. Bahçede biraz ilerledikten sonra gözlerine inanamamış, kapı gerçekten de oradaymış. Kapıya doğru ilerlemiş, kapının eskimiş kolundan tutarak kapıyı açmış ve bir anda rengarenk bir diyara geçiş yapmış.

Çok hoş bir melodi kulağını doldurmuş, sese doğru ilerlemeye başlamış. Bir de ne görsün? Küçükken masalı anlatılan Pamuk Prenses'i görmüş. Pamuk Prenses, Elizabeth'i gördüğünde: "Selam sen de kimsin?" demiş. "Ben prenses Elizabeth, kapının diğer tarafındaki krallıktan geliyorum. Sen de Pamuk Prenses

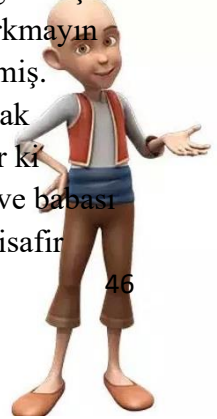

olmalısın ama sen kaybolmuştun.” diye yanıtlamış. “Evet, ben Pamuk Prenses’im, beni tanımana sevindim, gel seni diğerlerinin yanına götüreyim ve her şeyi sana anlatalım.” demiş Pamuk Prenses.

Birlikte yola koyulmuşlar, Elizabeth, tatlı heyecanını yenmeyi başarmış. Aynı onların sarayına benzeyen bir sarayın yanına gelmişler ve kapılar açılmış. İçeriye girdiklerinde Elizabeth gözlerine inanamamış. Çocukken dinlediği ve okuduğu tüm masallardaki prensesleri görmüş. Sindirella, Rapunzel, Fiona, Aurora, Belle, Jasmine, Elsa, Anna, Pocahontas... Bütün kayıp prensesler buradaymış. Pamuk Prenses, onu hepsiyle tek tek tanıştırmış. Sonra da ona hikâyelerini anlatmışlar. Sindrella: “Biz yıllardır buradaydık. Bizleri bu diyara getirdiler ve bir daha çıkarmadılar. Bunu bize masalları sevmeyen ve bizi yok etmeye çalışan kötü kalpli bir peri yaptı. Bize yardım et Elizabeth.” “Ben size nasıl yardım edebilirim ki?” demiş Elizabeth. Rapunzel: “Biz senin geldiğin o kapıdan çıkabilmek için çok uğraştık. Ancak o kapıyı ne görebildik ne açıp çıkabildik. Sen görüp bu diyara geçebildiğine göre bizi o kapıya götürüp çıkarabilirsin. Kötü kalpli peri gelmeden bizi götürebilir misin?” Elizabeth: “Elbette ama çabuk olalım.” demiş. Aslında biraz da kötü kalpli periden korkmuş. Cesaretini toplamak için masalları ne kadar çok sevdiğini düşünmüş. Hep beraber yürümeye başlamışlar.

Kapının olduğu yere yaklaşınca Elizabeth kapıyı görmüş. Diğer prensesler kapıyı göremiyorlarmış. Elizabeth: “Korkmayın ben kapıyı açıp sizi teker teker buradan çıkaracağım.” demiş. Elizabeth kapıyı açmış. Bütün prensesleri ellerinden tutarak görmedikleri kapıdan çıkarmış. Hepsi o kadar sevinmişler ki Elizabeth’e sarılmışlar. Sonra Elizabeth prensesleri anne ve babası ile tanıştırmış. Kral ve kraliçe, prensesleri saraylarında misafir

etmişler. Ertesi gün hepsi kendi ülkelerine dönmüş. Elizabeth, artık hiçbir şeyden korkmamak gerektiğini, cesur olunca daha mutlu olunacağını öğrenmiş.

Zeynep Sine TATLIDİL

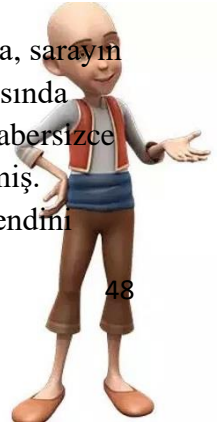

Tılsımın Gücü

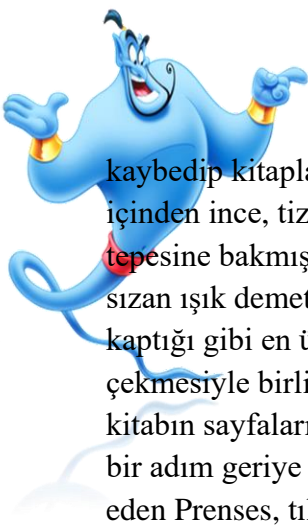
Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde pireler berber iken develer tellal iken ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken uzunca bir zaman önce adı Harmonya olan büyük bir krallıkta, insanlar ve doğa arasında mükemmel bir uyum varmış. Krallığın lideri olan Bilge Kral Gaius, halkını adaletle hükmetmiş ve doğayla bir denge içinde ayakta tutmuş.

Ancak bir gün tüm diyarı sarsacak kadar büyük bir gök gürlemiş. Tüm Harmonya halkı bir anda evlerine çekilmişler. İçlerinden kimse de dışarı çıkmaya cesaret edememiş. Kral Gaius, hem eşinden ona kalan tek yadigarı olan Prenses Elora'yı hem de yüzyıllardır süregelmiş krallığını korumak amacıyla birkaç askerini dışarıya, yani Karadağlar'ın arkasına göndermiş. Aradan 3 gün geçmiş ve askerler saraya geri dönmüşler. Ama hepsinin yüzü de korku dolu ve ürkekmiş. Kral Gaius hemen, "Askerler! Bana derhal şu kargaşanın sebebini söyleyin" demiş. Askerlerden biri, "Efendim, Karadağlar'ın arkasını hiçbir faninin önleyemeyeceği bir kasırğa ve kara bulutlar sarmış durumda." demiş. Sonra diğer asker konuşmuş, "Fakat Efendim, yıllardır ortalarda görünmeyen Büyücü Zara'nın yönettiği bir kasırğa bu. Krallığı yok etmeyi amaçlamışçasına sert darbelerle dönüp duruyor ve her geçen dakikada daha da büyüyor" demiş. Bunları duyan Kral Gaius, korku ve telaş içinde tüm diyara haber salmış.

Bu sırada olaylardan haberi olmayan Prenses Elora, sarayın içinde her şeyden bihaber şekilde dolanıyormuş. Halk arasında haberin duyulmasıyla kasırgalar eserken Prenses Elora, habersizce her gün yaptığı kütüphane ziyaretlerine devam etmekteymiş. Günlerden bir gün, güzel prenses yine rafların arasında kendini

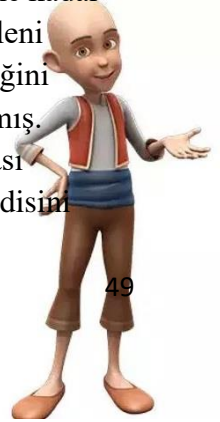

kaybedip kitapların tozlu sayfalarına dokunurken kütüphanenin içinden ince, tiz bir ses duyulmuş. Hemen sağındaki rafın en tepesine bakmış ve orda daha önce hiç açmadığı kitabın içinden sızan ışık demeti görmüş. Merakına yenilen Prenses merdiveni kaptığı gibi en üst rafa tırmanmaya başlamış. Kitabı kendine çekmesiyle birlikte kitap ile yere düşmesi bir olmuş. Yere açılan kitabın sayfaların arasındaki görkemli tılsımı gördüğü gibi hemen bir adım geriye kaçmış. Sonra bu sesin tılsımdan geldiğini fark eden Prenses, tılsımı almış ve incelemeye başlamış.

Tılsımın minik bir kapakla kapalı olduğunu gören Prenses, tılsıma yaklaşıp dokunduğu gibi kolye bir anda açılıvermiş. Kolyenin içinden yıllardır efsanelerini duyduğu, sarı bir ışık demetine benzeyen Krallık Meleği'nin çıkması bir olmuş. Prenses'in korkudan nutku tutulmuş. "İşte." demiş Melek. "İşte, yıllardır aradığım sendin." Prenses Elora ne olduğunu anlamaz şekilde ışık demetine bakmış, içindeki kadın silüetini görmüş ve meleğin konuşmasının devamını dinlemeye devam etmiş. Melek, "Asırlardır, bu içinde hapsoldüğüm tılsımın açılmasını ve doğru kişinin beni bulup tıklıp kaldığım bu yerden kurtarmasını bekliyorum. Krallığımızı yıllardır elimden geldiğince korumaya çalışıyorum fakat artık bu minik tılsımın içinde karanlık büyülerden koruyacak gücüm kalmadı. Bu yüzden senin gibi iyi kalpli ve cesaretli bir Prenses'e ihtiyacım vardı. Kraliyetin içinde bulunduğu zor durumun farkındayım ve Büyücü Zara'nın amacının ne kadar kötü olduğunu da hissediyorum. Bu yüzden elimizden geleni yapmalıyız." demiş. Prenses, Kraliyet Meleği'nin ne dediğini anlayamamış. Çünkü kral olanları kızından sır gibi saklamış. Prenses ve Melek arasında geçen uzun bir konuşma sonrası prenses, içinde gittikçe büyüyen cesaret tohumlarıyla kendisini

sanki annesini gururlandırmak için eline bir şans geçmiş gibi hissediyormuş.

En sonunda Melek ve Prenses bir plan yapmışlar ve sabahın ilk saatlerinde Prenses, boynunda, içinde Kraliyet Meleği'nin bulunduğu, tılsım kolye ile yola çıkmış. Az gitmiş, uz gitmiş dere tepe düz gitmiş ve sonunda Karadağlar'ın arkasına varmış. Fakat Prenses'in gördüğü fırtına onun ister istemez bir adım geriye açılmasını sağlamış ve korktuğu için, içten içe kendine kızmış. Etrafa biraz bakıp zaten daha önce de sarayda baktıkları harita sayesinde girmesi gerektiği mağaraya benzer oyuğa girmiş. Fırtınanın vurmadığı bir köşeye geçip boynundan çıkarttığı tılsımın kapağını açmış. Tılsımın içinden hemen çıkan Kraliyet Meleği'nin de fırtınayı görünce nutku tutulmuş. Ama kimse ve hiçbir şey onları vazgeçiremezmiş. Oyuktan çıkan Melek ve Prenses'i kulesinden gören Büyücü Zara'nın içini büyük bir korku kaplamış. Melek, saraya yaklaştıkça fırtına onlardan ve krallıktan gittikçe uzaklaşıyormuş. Büyücü Zara, yenileceğini anlayınca son bir hamle olarak zindanında tuttuğu iki başlı ejderhayı Prenses'in üzerine salmış. Fakat Büyücü Zara'nın tahmin etmediği bir şey varmış. Kral, Prenses'e annesinin ölümünden sonra kendini koruması için çokça kılıç dersleri vermiş. Prenses, bunu şans bilip kılıcını kınından çıkarıp ejderha ile savaşmaya başlamış. Melek de fırtınayı uzaklaştırmak için Büyücü Zara ile büyük bir mücadele verirken tam o sırada Kraliyet ordusunun vadide onlara ulaşmak için koştuklarını görmüşler. Ordu ikiye ayrılıp bir kısmı Prenses'e yardım ederken diğerleri ise kule etrafında toplanıp Büyücü Zara'yı durdurmaya çalışıyorlarmış. Prenses, ordunun da yardımı ile ejderhanın hakkından gelmiş. Melek ise fırtınayı gözle görülmeyecek kadar uzak diyarlara göndermiş ve kulenin etrafını

saran askerler de Büyücü Zara'yı büyümlü zincirlerle bağlayıp zindana götürmüşler.

Saraya dönmeden önce Prenses, Kraliyet Meleği'ni tılsımından koparıp onu özgür bırakmış. Tılsımdan zarif bir ışık demetiyle ayrılan Kraliyet Meleği, kuğu gibi güzel bir kadına dönüşmüş. Elora'ya dönüp, "Bundan yıllar önce annenle karşılaştığımda senin doğru kişi olduğunu anlamıştım. Bugün sadece krallığımızı kurtarmadın, ayrıca benim yıllardır süren esaretime de son verdin. Bundan sonra Kraliyet'in Koruyucusu olarak sizi ve krallığımızı korumak benim için bir onurdur Majesteleri." demiş.

O zamandan beri Harmonya krallığında hep güneş ışıldar, halkın yüzü güler, çocuklar oyunlar oynar ve saraya bir huzur hâkim olmuştur. Yıllar geçmiş, kral tahttan inmiş ve Elora, Harmonya'yı dillere destan bir diyar hâline getirmiş. Her insan gördüğünde hayran kalmış, meyve bahçelerinde gezmiş, güzel insanlarıyla tanışmış ve Harmonya'nın güzelliğini dilden dile anlatmış. Harmonya'nın güzel insanları sonsuza dek mutlu yaşamışlar...

Feyzanur YOLDAŞSEVEN

Krallığın Zaferi

Bir varmış, bir Yokmuş. Bir zamanlar Afrika'nın derin ormanlarında, kraliyet ailesinin sevimli bir üyesi olan Aslan Kral, diğer hayvanların arasında hüküm süren bilge ve güçlü bir lidermiş. Bu ormanın tüm sakinleri, Aslan Kral'ın adil yönetimi altında barış içinde yaşıyorlarmış. Ancak bir gün, ormanda bir değişiklik olacağını farkına varmışlar.

Bir kurt sürüsü, Aslan Kral'ın ormanın tek hâkimi olduğunu sorgulamaya başlamıştı. Kurtlar, ormanda daha fazla güç elde etmek ve kendi kurallarını dayatmak istiyorlarmış. Ancak Aslan Kral, barışçıl bir çözüm bulmaya çalışarak kurtlarla iletişim kurmuş. Aslan Kral'ın kararlılığı, ormanda yaşayan diğer hayvanlara güven veriyormuş fakat kurtlar, kendi çıkarları için mücadele etmekte kararlıymışlar.

Bir gün, ormanın kenarındaki devasa kayalıklarda büyük bir toplantı düzenlenmiş. Aslan Kral, diğer hayvanlara barış ve dayanışma çağrısında bulunmuş. Kurt lideri Gri Göz, kendi sürüsünü savunarak konuşmuş: "Biz de ormanın bir parçasıyız ve eşit haklara sahibiz. Aslan Kral'ın tek hâkim olma zamanı geçti!" demiş. Bu sözler, ormanda gerilimi artırmış ve hayvanlar arasında endişe yaratmaya başlamış.

Aslan Kral, barışın korunması için çabalamaya devam etmiş ancak kurtlar anlaşmaya yanaşmamış. Bir sabah, ormanın derinliklerinde bir saldırı başlamış. Kurtlar, ormanın diğer sakinlerine zarar veriyor, kaynakları ele geçiriyor ve korku salıyorlarmış. Aslan Kral, krallığını savunmak için tüm gücünü kullanmaya karar vermiş. Diğer hayvanlarla birlikte, ormanların kurtların saldırılarından korumak için bir strateji geliştirmiş. Birçok

hayvanın bir araya gelmesiyle oluşturulan büyük bir birlik, kurtlara karşı dayanışma içinde mücadele etmeye başlamış.

Günler süren zorlu bir savaşın ardından, Aslan Kral ve diğer hayvanlar galip gelmiş. Kurtlar, ormanı terk etmek zorunda kalmışlar. Aslan Kral, zaferin ardından bir toplantı düzenleyerek diğer hayvanlara teşekkür etmiş. Barışın ve dayanışmanın gücü sayesinde orman, tekrar huzur içinde yaşanabilir hâle gelmiş.

Aslan Kral, yaşanan olaylardan sonra daha da bilgeleşmiş ve liderlik yeteneklerini daha da geliştirmişti. Ormanın birliği, Aslan Kral'ın adil yönetimi altında daha da güçlenmişti. Her hayvan, kendi güçlü yönünü keşfetmiş ve birbirine saygı göstermişti ve bu, Aslan Kral'ın liderliğiyle ormanın daha da güzel bir yer hâline gelmesini sağlamış.

Barın Acar ONAT

Ormancı ve Hayat Ağacı

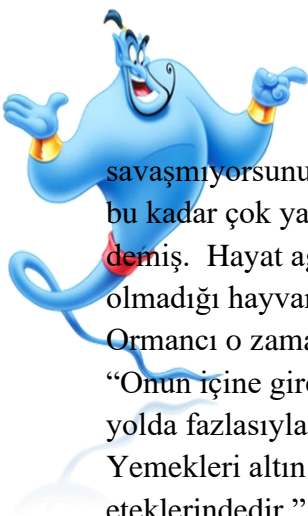
Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir ormancı yaşarmış. Ormancı her gün baltasını alır ve ağaçları kesmeye başlarmış.

Bir gün ormancı ağaç keserken bir çığlık duymuş, çığlığın kimden geldiğine merak etmiş ve çığlık sesine doğru yol almış. Çığlığa vardığında bir boz ayı adamın birini yiyormuş, ayı hemen ormancıya koşmuş ve kükremeye başlamış, ormancı hiç korkmadan geri dönüp ağacı kesmeye devam etmiş. Bu sefer, ayı bir cine dönüşmüş ve adamın yanına gitmiş adam gülmeye başlamış; cin de sinirlenip onu karanlık bir diyara ışınlamış. Ormancı artık korkmaya başlamış; bu diyarda devler, uçan aslanlar ve suyun altında tüm dünyayı kaplayan bir yılan varmış.

Ormancı bu durumda ne yapacağını bilememiş. A benim dertli aşım, ne yapacağım ben şimdi. Ormancı diyardan nasıl çıkacağını bulmaya başlamış. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, sonunda bir yanardağa varmış, yanardağın içinde uçan aslanlar varmış. Ormancı en sonda sinirden bağırması: “Cin, çıkar beni buradan!” bunu duyan aslanlar, ormancıyı yemek için uyanıp peşine düşmüşler. Ormancı koşmaya başlamış gitgide hızlanmış, bir atın hızına ulaşmış.

En sonunda bir ormana varmış, ormanda devler varmış, ormancı devlere olanları anlatmış, devler ise uzun zamandır bir savaş içinde olduklarını ama her iki tarafın savaştan galip çıkamadığını anlatmış. Ormancı buradan nasıl çıkabileceğini sormuş, devler ise bunun cevabının yılanın bildiğini söylemiş. Ormancı yılanı nasıl ulaşabileceğini sormuş, devler ise aslanlarla savaşacakları zaman çıkıyormuş. Ormancı: “Peki, ya siz neden

savaşmıyorsunuz?” diye soru sormuş. Devler: “Fazla yaralımız var, bu kadar çok yaralıyı iyileştirmenin tek yolu, hayat ağacıdır.” demiş. Hayat ağacı, yılan tarafından korunan, içinde şiddetin olmadığı hayvanların iyileşmeleri için açılan bir dernekmiş. Ormancı o zaman iyi gitmediklerini sormuş, devler ise: “Onun içine girene kadar aslanlar bize saldırabilir ve ayrıca bu yolda fazlasıyla yemek lazım, yemekleri bulabilirsen gidebiliriz. Yemekleri altın tapınakta bulabilirsin, altın tapınak yanardağın eteklerindedir.” demiş. Bunun üzerine ormancı yola çıkmış.

Yolda aslanlar tarafında yakalanmış, aslanların kralına götürülmüş, ormancı krala buradan nasıl çıkabileceğini sormuş, kral ise önce kedi sorularını yanıtlamasını istemiş.

-Niye buradasın insan?

-Buradan çıkmak için devlere yardım ediyorum.

-Devler kendi istekleri için çok kişiyi kandırdılar bunlardan biri de biziz.

-Nasıl?

-Anlatayım o zaman. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde biz yılanla hayat ağacı için yemek götürüyorduk. Devler hayat ağacının kapandığını söylediler ve bu yüzden geri dönmemizi istediler, biz de dönmek istemedik. Bunun üzerine savaştık ve kazandık.

Ormancı, bunun üzerine izin isteyip aslanın önünden ayrılmış, hayat ağacına gitmiş yılanla görüşmeye. Yılan, ormancıyı görür görmez: “Sen buralı değilsin, bu diyardan atıyorum seni.” demiş. Ormancı, evinde halıda uyanmış ve o günden sonra ormancı rahatlığı bırakıp temkinli olmaya karar vermiş.

Sihirli Gözlük

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde cinler cirit oynamış, eski hamam içinde. Hamamcının tası yok. Oduncunun baltası yok. Arap Bacı hamama gider, koltuğunda bohçası yok. Handadır handa bostana gider manda. Mandayı kestik, etini yedik. Dişimizin kavuğuna yetmedi. Sonracıma derisini yükledik, doksan dokuz deveye. Deve çangul çungul çöle çıktı bir gün. Sağa baktı ot yok, sola baktı kum çok. Az gittik uz gittik. Dere tepe düz gittik. Altı ay bir güz gittik. Dönüp arkamıza bir baktık ki arpa boyu yol gitmişiz. Yeniden çıktık yola. Var varadan, sür süreden. Amasya`dan Tire`den. Sulu yerde peynir ekmek, susuz yerde kavun karpuz yiyerek, vardık varacağımız yere... Geldik masala. Masaldır bunun adı. Söylemekle çıkar tadı. Kim iyi dinlemezse yesin onu Arap Dadı.

Kralın eşi bir gün güzel mi güzel bir kız çocuğu dünyaya getirmiş. Adını da Nisha koymuşlar. Nisha'nın doğumunu bütün halk neşeye karşılamış onun doğum günü için krallıktaki bütün kasabaları, yolları hatta evlerin içini bile süslemişler. Aynı şekilde sarayın içinde de büyük bir neşe aynı zamanda heyecan varmış. Saray hizmetlileri prensesin doğumunu kutlamak için hazırlık yaparken dört dönüyorlarmış. Lakin sadece bir kişi prensesin doğumundan dolayı kin besliyormuş, bu kişi de kraliçenin kız kardeşi Kavya imiş.

Kavya, kız kardeşi ile anlaşamaz ve her zaman onun kötülüğünü istemiş, öyle ki onu öldürmek için denemediği yol kalmamış. Şimdi de bir prensesin doğacak olması onu daha da kızdırmış. Bu yüzden son çare olarak krallığın en güçlü büyücüsünün yolunu tutmuş.

Ormanın içine olan tahta eve ulaştığında atından inmiş ve evin açık olan kapısından içeri girmiş. Tahta eve girer girmez solduğu iğrenç koku ile yüzünü buruşturmuş Kavya. Etrafa baktığında ise nerdeyse midesi ağzına gelmiş. Bir yanda bir sürü iksir ve karışımın bulunduğu raflar diğer yanda kurutulmuş bitkiler ve ölü hayvan kalıntılarıyla kasvetli ve bir o kadar da korkunç bir hava hakimmiş eve. Kavya, büyük kazanın yanındaki yaşlı büyücünün yanına gitmiş ve şöyle demiş:

-Büyücü, bana istediğimi ver, ben de sana istediğinin on katını vereyim.

Büyücü zaten Kavya'nın ne istediğini biliyormuş ama yine de dinlemek istemiş.

- Kız kardeşimle bebeğini öldür, sonra dile benden ne dilersem, demiş Kavya.

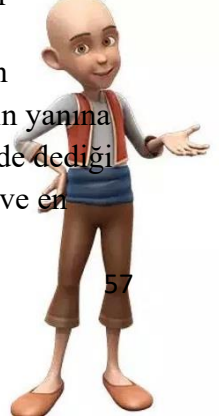
Büyücü düşünmüş ve:

- Olur, kız kardeşini öldürürüm lakin bebeğini öldüremem, demiş. Bunun üzerine Kavya:

-O hâlde ona öyle çok acı çektir ki ölmek için Tanrı'ya yalvarsın. Büyücü gözlerini kapamış ve yirmi saniye beklemiş sonrasında ise konuşmuş:

-Kız kardeşin Nisha'ya doğum hediyesi olarak bir gözlük verecek, ben de o gözlüğü lanetleyeceğim. Yirmi yıl sonra doğum gününde o gözlüğü takarken gördüğü ilk tablonun içine hapsolacak. Kavya, bu fikri çok beğenmiş ve büyücüye istediğini verip oradan ayrılmış.

Saraya geldiğinde duvarların süslendiğini, masaların yemeklerle ve içeceklerle donatıldığını görmüş. Kraliçenin yanına gittiğinde onu sahte bir neşeyle tebrik etmiş. Büyücünün de dediği gibi kraliçe, kızına kenarları saf altın işlemeli, elmaslarla ve en değerli taşlarla süslenmiş bir gözlük vermiş.

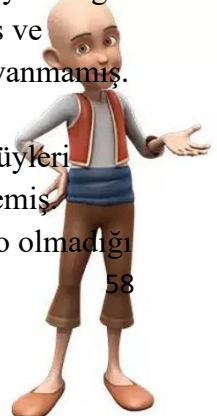

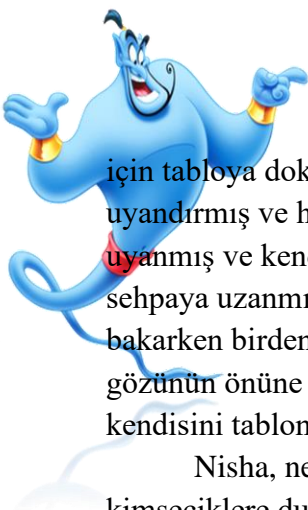
Nisha, doğduğu akşam neşe ve coşkuyla geçmiş, kutlamalar gece yarısında bitmiş. Hizmetliler etraftaki süslemeleri toplarken kraliyet üyeleri odalarına çekilmiş. Kral ve kraliçenin yatağının yanında duran beşikte Nisha'nın huzurla uyuduğunu gören kraliçe bebeğini alnına küçük bir buse kondurmuş ve yatağa yatarak derin bir uykuya dalmış. Fakat hiç uyanamamış. Sabahın erken saatlerinde Nisha'nın ağlama sesleriyle uyanan kral, ilk önce kızını kontrol etmiş; ardından eşine baktığında ise onun nefes almadığını fark etmiş. Ne kadar şifacıları çağırrsa da eşini sonsuzluk uykusundan uyandıramamış.

Yıllar yılları kovalamış, küçük Nisha büyümüş kalbi kadar yüzü de güzel olan Nisha, artık yirminci yaşına girecekmiş. Annesinin ona verdiği gözlüğü gözünden hiç çıkartmamış, sanki hayatı o gözlük olmadan devam etmeyecekmiş gibi yanından hiç ayırmamış. Annesi öldükten sonra Kral, Kavya ile evlenmiş fakat bu evliliklerinden hiç çocukları olmamış.

Nisha'nın yirminci yaş günü için Kavya ona baktıkça bile insana acı çektiren bir tablo almış. Tablonun içinde küçük bir oda varmış fakat bu oda, etrafındaki alevleri ve hayal bile edilemeyecek kadar korkunç biçimli canavarları engelleyecek kadar dayanıklı değilmiş; öyle ki odanın duvarları yıkılmaya başlamış. Odanın içinde ise yüzü belli olmamasına rağmen yaşlı ve bir o kadar da korkmuş bir adam varmış.

Kavya, bu tabloyu Nisha'nın yirminci yaş gününe uyanacağı gece yatağından bakıldığında en görülebilecek yere asmış ve odadan sessizce çıkmış. Sabah olduğunda Nisha henüz uyanmamış. Onu uyandırmak için içeri giren hizmetli tam Nishayı uyandıracakken tabloyu görmüş. Tabloyu görür görmez tüyleri diken diken olmuş ve bu tablonun burada oluşunu garipsemiş. Fakat prensesin odasındaki eşyalardan sorumlu olan kişi o olmadığı

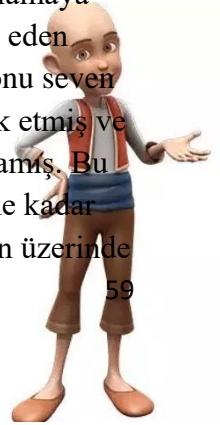

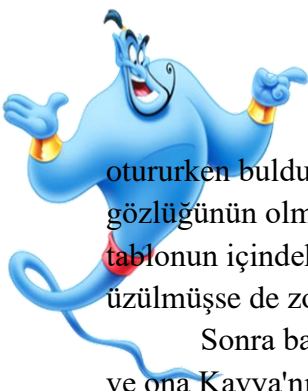

için tabloya dokunmamış. Bu durumu fazla düşünmeden prensesi uyandırmış ve hazırlanması için odadan dışarı çıkmış. Nisha uyanmış ve kendine gelmeyi beklerken yatağının yanındaki tahta sehpaye uzanmış ve gözlüğünü alıp gözüne takmış. Etrafına bakarken birden duvardaki tabloyu görmüş ve görmesiyle birlikte gözünün önüne beyaz bir ışık vurmuş. Beyaz ışık gittiğinde ise kendisini tablonun içinde bulmuş.

Nisha, ne kadar bağırsın bağırsın sesini tablonun içinden kimseciklere duyuramamış. Saraydaki herkesin doğum günü hazırlıkları yapması sebebiyle uyanalı yarım saat geçmiş fakat kimse odasına gelmemiş. Çok geçmeden omzunda bir el hissettiğinde korkuyla arkasına bakmış. Omuzuna dokunan kişinin resimdeki yaşlı adam olduğunu hemen fark etmiş. Yaşlı adam sanki çok acelesi varmış gibi Nisha'nın ne tepki vereceğini beklemeden kendisinin büyücü olduğunu, onu buraya kendisinin getirdiği ve bunu ondan Kavya'nın yapmasını istediğine kadar her şeyi anlatmış. Nisha çok şaşırda da olan biteni kavramış ve buradan nasıl çıkabileceğini sormuş büyücüye. “Buradan kurtulmak istiyorsan şayet bu tablonun içindeyken bile içtenlikle mutlu olman lazım. Eğer gerçekten içtenlikle mutlu olursan içinde bulunduğun bu büyü bozulacak ve özgür kalacaksın.” demiş büyücü.

Nisha, çevresine baktığında içerisinin alev alev olduğunu ve hayallerindekinden bile daha korkunç yüzlü canavarların olduğunu fark etmiş ve burada asla mutlu olamayacağını bilerek ağlamaya başlamış. Nisha ağlarken babasını, annesini ve onu mutlu eden insanları gözünü kapatıp hayal etmeye başlamış, sadece onu seven insanları hayal ederken bile mutlu olmaya başladığını fark etmiş ve daha çok mutlu olduğu anları hafızasında toplamaya başlamış. Bu sayede Nisha, gerçekten mutlu olduğunu hissettiği anda ne kadar gözünü açmak istemese de gözünü açmış. Kendini yatağın üzerinde

otururken bulduğunda anın şaşkınlığı ile etrafına bakarken gözünde gözlüğünün olmadığını fark etmiş ve telaşla tabloya baktığında tablonun içindeki gözlüğü fark etmiş. Her ne kadar bu duruma çok üzülmişse de zor olsa da kabul etmiş bunu.

Sonra babasının yanına giderek yaşadığı olayları anlatmış ve ona Kavya'nın gerçek yüzünü göstermiş. Bu sayede Kavya'yı sürgüne yollama kararı alınmış. Günün devamında ise prensesin yirminci yaşı coşkuyla ve neşeyle kutlanmış. Nisha da hayatını daima onu mutlu eden insanlarla geçirmiş.

Selin AKGÜN

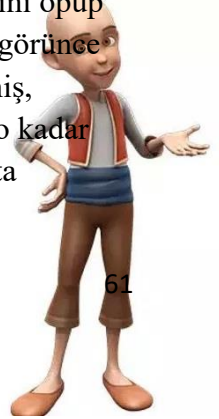

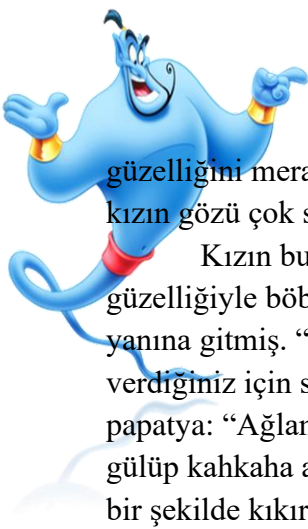
Her Baba Özel Her Kız Güzeldir

Bir varmış bir yokmuş, kasabanın birinde kocaman burunlu bir kız yaşarmış. Kız, dış görünüşü yüzünden ailesi ve kasaba halkı tarafından dışlanırmış. Çok sevdiği babası, kızın güzel ablasını daha çok sevdiği için burnu büyük kız çok üzülmüş. Zavallı kız çocukluğundan beri böyle dışlanırmış. O da çözümünü bahçede büyütüp beslediği papatyalarından alırmış.

Her üzüldüğünde ve ağlamak için onların yanına koşarmış. Orada kendini huzurlu hissedermiş. Sanki papatyalar onun derdini bir bez gibi emer yok edermiş. Zalim ailesi ne ona sevgi ne gösterir ne de şefkat verirmiş, kızın tek ilgisi olan papatyalara da: “Kızım, koparacağım bunları; pislik, böcek getirmekten başka bir şeye yaramıyorlar.” gibi, kızın hevesini yok edecek şeyler söylerlermiş. Yine de kız söylenenlere kulak asmadan papatyalarını büyütmeye devam etmiş. Her gece burnunun normal bir hâl alması için ağlayıp sayıklarmış kız. Ailesinin kendisini sevmeyişine katlamayan kız çok acı çekiyormuş.

Bir gece günlük tutarken günlüğünün arasında kuruttuğu papatyayı okşamış ve papatyaya onun dokunuşuyla kıza muhteşem bir güzellik bahşetmiş. Kız buna inanamayıp aynanın yanına koşmuş. Aynanın karşısında o kadar güzel bir kız duruyormuş dili tutulmuş. Ailesi kızın karşılarında öyle gördüklerinde ağlamaya başlamışlar. Kız buna çok şaşırıp onlara sarılmış birbirlerini öpüp koklamışlar. Babası kızını karşısında o müthiş güzellikle görünce nutku tutulmuş. “Güzel kızım ben çok özür dilerim.” demiş, gözyaşlarına boğulan baba kızına kocaman sarılmış. Kız o kadar güzelmiş ki tüm ülke onun güzelliğini konuşuyormuş hatta

güzelliğini merak eden insanlar upuzun yollardan geliyormuş. Ama kızın gözü çok sevdiği babasından başkasını görmüyormuş.

Kızın bu güzelliği dillere destan olunca ailesi de bu güzelliğiyle böbürlenir, kibirlenirmiş. Güzel kız yine papatyalarının yanına gitmiş. “Ah benim güzel papatyalarım, bana bu güzelliği verdiğiniz için size minnettarım.” demiş ve ağlamaya başlamış. Bir papatya: “Ağlama güzel kız, sana artık ağlamak yakışmıyor. Senin gülüp kakhaha atman gerek.” demiş. Bunu duyan güzel kız, ufak bir şekilde kıkırdamış. “İşte böyle güzel kız.” demiş papatya. Gerisi gelmeyen cümleyle ortam sessizleşmiş.

Papatyanın dediklerine uymaya karar veren güzel kız, hayatından keyif alıp kakhahalara boğulmuş. Hayatına acıyı ve kederi sokmamış. Daha çok papatyaları ve ailesiyle zaman geçirmiş. Yıllar geçmiş, mevsimler değişmiş, kız büyümüş, babası yaşlanmış ve toprak olmuş. Çok sevdiği babasının yokluğuna alışamayan kız, yıllar sonra çok ağlamış. Yine acısına merhem olması için soluğunu papatyalarının yanında bulmuş. Papatyalarına sarılarak hüngür hüngür ağlamış güzel kız. “Babam gitti, lütfen siz de gitmeyin papatyalarım.” demiş. Papatya: “Ağlama güzel kız, baban seni böyle görmek istemezdi.” demiş. Kız daha çok ağlamış.

Babasının mezarını çok sevdiği papatyalarıyla doldurmuş. Her üzüldüğünde oraya gider babasına anlatır olmuş. Günlüğünde daha çok papatya kurutup acısını dindirmeye çalışmış. Günlüğüne de babasına olan sevgisini anlatıp durmuş. Son sayfasına da her baba özel, her kız güzeldir yazmış.

Ebrar Perim ALGAN

Orman

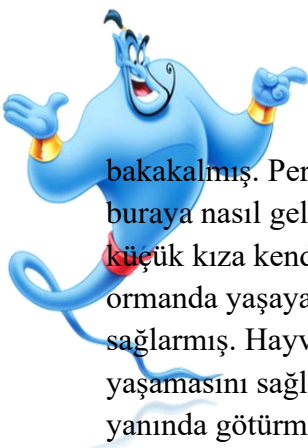
Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken ormanda bir karı koca yaşarmış. Bu karı kocanın uzun yıllar boyunca hiç çocukları olmamış. Uzun yıllar sonra bu çiftin bir kızı olmuş. Ailesi küçük kızı pamuklara sarar, ona gözleri gibi bakarlarımış. Küçük, kız minik evlerinde güzel ve bakımlı bir şekilde büyütülmüş. Yediği önünde, yemediği arkasındaymış.

Günler geçmiş, küçük kız büyümüş ve 8 yaşına gelmiş. Küçük kız, ormana ilgi duymaya başlamış. İçindeki merak duygusu onu bir hayli sarmaya başlamış fakat kızın ailesi ormanın tehlikesinin farkında imiş. Kızlarının tek başına ormana gitmesine izin vermez, sadece avlanmak için yanlarında götürür ve geri getirirlermiş.

Bir gün yine babası kızını ava götürmüş. Birlikte ormanın ortasında bulunan göle balık avlamaya gitmişler. Küçük kız, babası balık tutarken bir kelebek görmüş. Fakat bu kelebek daha önce gördüğü hiçbir kelebeğe benzemiyormuş. Kızın dikkatini çeken kelebek, bir anda ağaçların içinde kaybolmuş. Küçük kız peşinden koşmuş fakat kelebeği kaybetmiş. Kız, kafasını çevirmiş ve bir anda donakalmış. Ormanda yaşayan bütün hayvanlar, meraklı gözlerle küçük kıza bakıyormuş. Küçük kız korkmuş ve ağacın arkasına saklanmış. Hayvanlar, küçük kızın korktuğunu anlamışlar ve orman perisine haber verip oradan yok olmuşlar.

Minik kız annesini ve babasına seslenmiş, seslenmiş fakat nafiye. Ne duyan varmış ne de gören. Tam küçük kız ağlayacakken yanına bir peri gelivermiş. Kız neye uğradığını şaşırmış ve periyeye

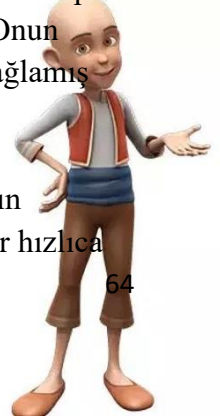

bakakalmış. Peri, küçük kıza yaklaşmış ve: “Merhaba küçük kız, buraya nasıl geldin?” demiş. Kız, olanları anlatmış. Peri, küçük kıza kendisini tanıtmış. Bu peri, orman perisiymiş ve ormanda yaşayan bütün hayvanların ve bitkilerin düzenini o sağlamış. Hayvanlarla konuşur, onların bir uyum içerisinde yaşamasını sağlamış. Peri, küçük kızını sihir ile havaya kaldırmış ve yanında götürmeye koyulmuş.

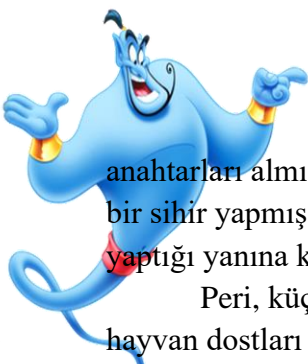
Küçük kız, etrafında gördüğü her şeye âdeta hayran kalmış, doğanın güzelliği onu büyülemiş. Hayvanlar, küçük kızın etrafına toplanmış ve hepsi ona doğadan minik hediyeler vermiş. Peri, kızla oyunlar oynadıktan ve ona hediyeler verdikten sonra artık onu ailesine geri götürmenin vaktinin geldiğini anlamış. Küçük kızını sihirle kaldırmış ve onu göle götürmüş. Tam küçük kızını iki ağacın arasından geçirip babasının yanına götürecekti iken ormanın kötü kalpli cadısı ortaya çıkmış. Minik kızını küçük ve zayıf perinin elinden almış ve kendi evine götürmüş.

Küçük kız ağlamış, ağlamış... Fakat ne kadar çırpınsa da cadının kuvvetine karşı gelememiş. Ormanın iyi kalpli perisi bu durum karşısında çok üzülmüş ve küçük kızını ailesine kavuşturacağına söz vermiş. Bütün hayvan dostlarını toplamış ve küçük kızını cadıdan kurtarmak için planlar yapmışlar. O sırada cadı, minik kızını bir kafese koymuş. Onu kendi kızını yapmak istemiş ve canını yakmış. Orman perisinden ve hayvanlardan kurtulmak istiyormuş. Orman perisi yüzünden hapis olan kızını geri getirmek için küçük kızını kullanacaktı. Onun üzerinde deneyler yapmış ve kızını korkutmuş. Küçük kız ağlamış durmuş.

O sırada peri ve hayvanlar çoktan yola koyulmuş. Cadının evine vardıklarında ayılar kapıyı kırmış ve cadının dikkatini dağıtmış. Cadı, onlarla uğraşırken kurnaz tilkiler hızlıca

anahtarları almış ve kızı kafesten çıkarmışlar. Peri, cadıya büyük bir sihir yapmış ve onu küçültüp bir kavanoza hapsetmiş. Bu yaptığı yanına kalmamış.

Peri, küçük kızı ailesine götürmek için yola koyulmuş ve hayvan dostları ona yardım etmiş. Küçük kızı uğurlamadan önce: “Bizi unutma minik kız, ziyaretimize gel.” demeyi unutmamışlar ve küçük kızı endişeli babasına göndermişler. Kızımız büyümüş, 15 yaşına gelmiş fakat hayvan dostları ve dostu orman perisini asla unutmamış, sonsuza kadar dost olmuş onlarla.

Nehir SERTTUNA

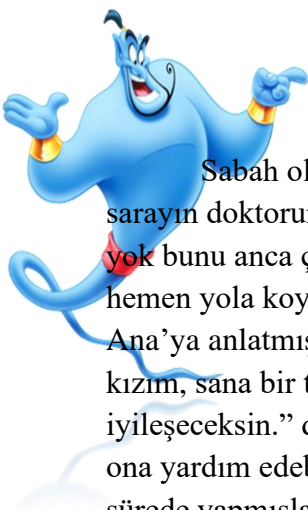
Sihirli Değnek

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben ninemin beşiğini tıngır mıngır sallan iken uzak diyarlarda sarayda yaşayan Anna ve Bella adında iki kız kardeş varmış.

Bella, dünyalar güzeli bir kızmış ve oradaki prensi seviyormuş, prens de onu. Anna ise Bella ve prensi kıskanıyormuş. Bir gün babası Bella'yı yanına çağırılmış ve ona: "Kızım, sen ailemizin en büyük, en olgun çocuklarımdan birisin. Bu yüzden sana söylemek istediğim bir şeyler var ama bu durum ikimizin arasında kalmalı. Sarayın en alt katındaki sandığın içinde sihirli bir değnek var. Bu değneğin kimsenin eline geçmemesi gerekiyor eğer birinin eline geçerse sonuçları fena olur." demiş. Bella ise babasına: "Tamam babacığım, kimsenin haberi olmayacak." demiş. Anna da boş durur mu, babası ile kardeşi Bella'yı dinlemiş. Ama başına geleceklerden habersizmiş.

Anna düşünmüş, taşınmış aklına bir fikir gelmiş. Sandığın anahtarını babasının odasından alması gerekiyormuş. Akşam olmuş. Hep birlikte yemek yemişler ve yedikten sonra herkes odasına çekilmiş. Anna, herkesin uyumasını beklemiş ve sonra babasının odasına girmiş; ardından anahtarı aramaya başlamış ve anahtarı babasının cebinden bulup almış. Anna bu anahtarı bulduğuna çok sevinmiş. Hemen alt kata inmiş ve sandığı bulmuş. Sandığı açmış ve içindeki parıldayan sihirli değneği almış. Sonra ise Bella'nın odasına çıkıp o sihirli değnekle Bella'ya güzelliğini kıskandığı için bir sihir yapmış. Anna ise: "Artık prens Bella'yı sevmekten vazgeçer ve onunla ben evlenirim." diyerek odadan ayrılmış ve kendi odasına uyumaya çekilmiş

Sabah olmuş, Bella yüzünün kıpkırmızı olduğunu görünce sarayın doktoruna gitmiş ve doktor: ”Benim yapacağım hiçbir şey yok bunu anca çözebilirse Sevgi Ana çözebilir.” demiş. Bella ise hemen yola koyulmuş ve Sevgi Ana’ya varmış. Olanları Sevgi Ana’ya anlatmış ve yüzünün hâlini göstermiş. Sevgi Ana: “Bella kızım, sana bir tane iksir yapacağım. Onu içtikten sonra iyileşeceksin.” demiş. Sevgi Ana iksiri yapmaya başlamış. Bella ise ona yardım edebileceği yerlerde yardımcı olmuş ve iksiri kısa sürede yapmışlar. Bella iksiri içmiş ve akşam olduğu için Sevgi Ana’da kalmış.

Ertesi Sabah Bella’nın yüzünün iyileştiğini gören Sevgi Ana: “Senin güzel kalbin, iyi niyetin kazandı yavrucuğum. İleride çok güzel şeyler olacak senin için” demiş. Bella da teşekkür ederek saraya gitmek için yola koyulmuş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda saraya varmış. Onun bu eski güzelliğini gören Anna çok şaşırılmış ve: “Sen nasıl olur da böyle oldun?” demiş. “Sevgi Ana sağ olsun bana bir iksir içirdi ve düzeldim.” demiş Bella. Sonra aralarına prens girmiş ve Anna’nın kendisine uzak diyarlara gittiğini söylediğini söylemiş. Bella:” Hayır prensim, eskisi gibi buradayım.” demiş ve sonunda birbirlerine kavuşmuşlar.

Ardından düğün hazırlıklarına başlamışlar. Kırk gece kırk gün düğünlerini yapmışlar. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş, biri senin ağzına biri benim ağzıma biri de bu masalı dinleyene...

Zeynep ULUTÜRK

Lara ve Küçük Macerası

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer top oynarken eski hamam içinde. Horozlar tellal iken pireler hamal iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken Lara adında bir prenses varmış.

Prensese, şatosunda ejderhası ve falcı arkadaşı Tara ile çok mutlu yaşamış. Prensese'in olağanüstü birkaç yeteneği varmış ve bu özelliklerini kullandıkça öğrenmeye devam ediyormuş. Prensese, aynı zamanda şansa çok inanır ve inandığı her şeyin de gerçekleşeceğine kendini ikna edermiş. Bazen polyannacılık oynar ama bunun farkına bile varmazmış. Ejderhası olan Bombi, onun en yakın arkadaşymış, ona her şeyi istediği gibi anlatırmış çünkü Bombi onu asla yargılamaz ona destek çıkarmış. Falcı Tara ile her ne kadar iyi bir arkadaşlığı olsa da onu sadece işi olduğu zaman çağırırmış. Prensesein isteklerini hep yardımcıları yapar, ona yapılacak iş bırakmazlarmış.

Prensese Lara, hayatında ilk defa yardımcılarını gönderip kendi yemeğini ve temizliğini yapmak istemiş. Bu yüzden şatodan bütün yardımcıları göndermiş, onlara izin vermiş. Sabah ilk defa uyandığında yardımcıları olmadığı için ne yapacağını bilememiş, bu yüzden yiyeceğim şeyleri düşüneyim diye içinden geçirmiş. Gözlerini kapamış... Açtığına ise masasında o düşündüğü şeyler var olmuş. İlk defa bu özelliğini fark etmiş. Yataktan kalkıp bu sefer yatağının toplandığını hayal eder. Yatağının da toplandığını görünce yardımcıları göndersem de hayatıma devam edebilirim bence, diye düşünmeden edememiş.

Prensese üstünü değiştirmiş ve Ejderha Bombi'yi gezintiye çıkarmak için yanına çağırır. Bombi ile gezintiye çıkacağı sırada

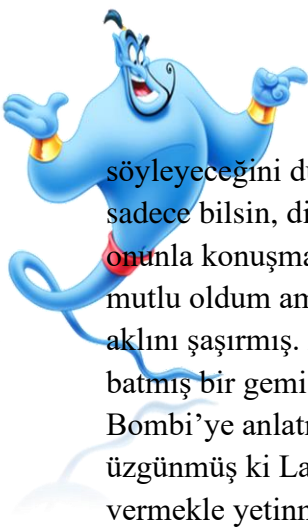

Falcı Tara, endişeyle Lara'nın kapısını çalar, "Kapıyı aç çabuk Lara, geliyor olabilirler." diye bağırmış kapının arkasından. Lara kapıyı açmış, Tara, nefes nefese: "Geliyorlar Lara, ne yapacağız?" diye sormuş. "Kim geliyor Tara? Sakince anlatırsan anlamaya çalışacağım." Tara, Bombi'ye: "Sen de bir şey sorma, sadece diğerlerini çağırmaya git." demiş. Bombi, diğer ejderha arkadaşlarını çağırmaya gitmiş ve Tara anlatmaya başlamış. "Kürede şekiller görünmeye başladı, ben de neler olduğuna baktım hemen ve Ninjaların, birkaç hayaletin şatoya saldırıya geldiğini gördüm ama şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim, ilk defa böyle bir şey oluyor Lara." diyerek anlatmış.

Lara normalde soğukkanlı biri olmasına rağmen birden paniğe kapılmış. "Ne yapacağımızı bilmiyorum Tara, kafam çok karıştı, nereden çıktı bunlar?" demiş. Falcı Tara, Lara'ya: "En azından bugünlük başka bir yerde kalmalısın, Bombi ve arkadaşları burayı halleder ve ben de başımın çaresine bakabilirim." diyerek Lara'yı sakinleştirmiş. Bombi ve arkadaşları daha gelemeden Ninjalar şatoya girmiş. Tara, Lara'ya: "Sen inandığın zaman her şeyin güzel olacağına kendini inandırırısın, yine öyle yapmalısın. Hayatımda gördüğüm en güçlü prensessin, sadece Bombi'nin yapabileceğine inan. Biz iyiler, her savaşı kazanırız Lara, bunu asla unutma!" diyerek Lara'yı sakinleştirmiş. Lara, Bombi'ye onu başka bir yere götürmesini söylemiş ve Bombi onu ejderhaların evi olan buluta götürmüş. Bombi'ye ona güvendiğini söylemiş ve onu şatoya geri göndermiş. Ninjalar çoktan prensesi bulmak için evitalan etmişlerdi fakat istedikleri şeyli bulamadıkları için çok sinirlenmişler.

Bombi'nin arkadaşları sanki kendileri için savaşıyormuşçasına savaşmış ve Ninjaları göndermiş fakat şatodan geriye sadece bir enkaz kalmış. Bombi, bunu nasıl Lara'ya

söyleyeceğini düşünürken o kadar üzölmüş ki ne olacaksa olsun sadece bilsin, diye geçirmiş içinden. Lara'nın yanına gitmiş ve onunla konuşmaya başlamış. "Lara, savaşı kazandığımızı çok mutlu oldum ama ben şimdi ne yapacağım?" diye düşünmekten aklını şaşırmış. Aklına deniz kızına dönüşebildiği gelince sadece batmış bir gemi bulmalıyım, diye geçirmiş içinden. Fikirlerini Bombi'ye anlatmış. Bombi, şatonun yok olmasına o kadar üzgünmüş ki Lara'ya sadece: "Sen nasıl istiyorsan." diye cevap vermekle yetinmiş.

Bir sonraki gün batmış olan bir gemi bulmuşlar ve Lara'yı oraya yerleştirmişler. Artık, o Prenses Lara değil; Deniz Kızı Lara olmuş hayatı boyunca, Falcı Tara ile ve Bombi ile sonsuza dek mutlu yaşamışlar

Elif ATA

Melisa ve Ormanın Laneti

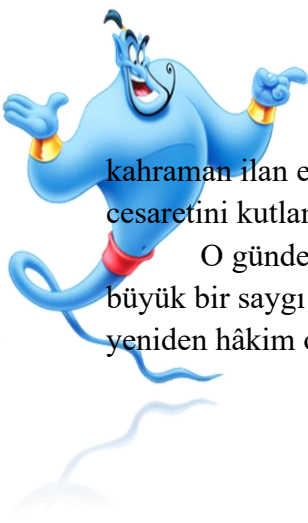
Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, uzak bir krallıkta, parlak yıldızların altında büyülü bir orman varmış. Bu ormanın derinliklerinde, doğaüstü güçlere sahip bir peri yaşarmış. Adı Melisa'yymış. Melisa, ormanın koruyucusuymuş ve doğayla uyum içinde yaşarmış.

Bir gün, Melisa ormanda yaptığı gezintilerden birinde, bir grup karga görmüş. Bu kargalar, ormanın huzurunu bozmak ve doğayı kirletmek için kötü niyetli bir büyücünün emri altındaymış. Melisa, bu durumu öğrendiğinde hemen harekete geçmiş ve ormanın güvenliği için mücadele etmeye karar vermiş. Melisa, doğanın gücünü kullanarak kargaları durdurmayı başarmış ancak büyücünün gücü daha fazlaymış.

Bir gece, büyücü ormana karanlık bir lanet salmış ve tüm bitkiler solmaya başlamış. Ormanın canlıları endişe içindeymiş. Melisa, ormanın kurtuluşu için çare aramaya başlamış. Uzun bir arayıştan sonra, derin bir mağarada yaşayan eski bir ejderha bulmuş. Ejderha, Melisa'ya ormanı kurtarmanın yolu olduğunu söylemiş, ancak bedelinin ağır olacağını belirtmiş. Melisa, ormanı kurtarmak için ejderhanın önerdiği bedeli kabul etmiş. Ejderha, Melisa'ya özel bir bitki vermiş ve bu bitkinin gücüyle ormanın laneti kaldırılabilirmiş. Ancak bitkiyi kullanmak için Melisa'nın kendi büyü gücünü feda etmesi gerekiyormuş.

Melisa, tereddüt etmeden bu fedakarlığı yapmayı kabul etmiş. Bitkiyi kullanarak ormanı iyileştirmiş ve laneti kaldırmış. Ancak bu süreçte Melisa'nın büyü gücü de tükenmiş. Orman yeniden eski hâline dönmüş, bitkiler yeşermeye, kuşlar şarkı söylemeye başlamış. Ormanın huzuru geri dönmüş ve Melisa

kahraman ilan edilmiş. Herkes, Melisa'nın fedakârlığını ve cesaretini kutlamış.

O günden sonra Melisa, ormanın koruyucusu olarak daha da büyük bir saygı ve sevgiyle anılmış. Ormanda huzur ve mutluluk yeniden hâkim olmuş.

Ayşenaz BOZKURT

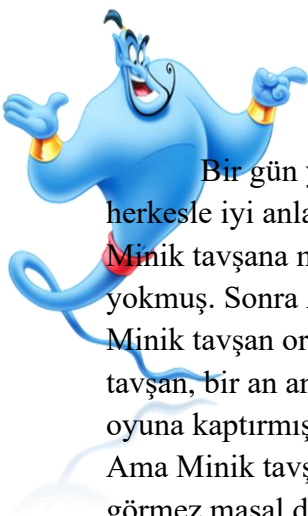

Bir Masal Meselesi

Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde...Bu sözün önü var, arkası yok; gömleğimin yeni var yakası yok...Sabır da bir huydur, suyu var tası yok. De gel sabreyle sabreyle...İyi ama susuzla sabırsız ne yapar? Ya bir kuyu kazar ya dolaşır çarşı pazar; ben de aç karın, yüksek nalın çıktım pazara, Mevla'm uğratmasın iftiraya nazara... Bir kaz aldım karıdan, boynu uzun borudan! Kendisi akça pakça, eti kemiğinden pekçe ne kazan kaldı ne kepçe! Kırk gündür kaynatırım kaynamaz. Hay dedim, huy dedim; bu ne pişmez şey dedim. Bir iken iki olduk, üç iken dört olduk; anan soylu, baban boylu derken kırk olduk; kırkımız kırk ateş yaktık!... Kırk gündür kaynatırım kaynamaz. Baktım ki olacak gibi, sofraya konacak gibi değil, eğil dağlar eğil dedik; onumuz hu çekti, onumuz su çekti; onumuz un, odun çekti; haydan geleni huya sattık, unu bulgura suya kattık. Suyu kazana, kazanı yeniden ocağa attık; vay ne kaynattık ne kaynattık... De şimdi kaynar mı, kaynamaz mı? Derken efendim bu kez başını kaldırıp bize bakmaz mı!...

Gayrı pabucunu bırakıp kaçan kaçana! Kanadını kaldırıp uçan uçana! Eh, bir ben miyim kırk kişinin gevşegi? Çıkardım ahırdan boz eşegi, vurdum sırtına palanı, çektim yeri yerden kolanı, bindirdim üstüne doksanlık anamı. Boynuna mavi bir boncuk takmadım ama koynuna koydum bir sabır taşı. Sabır taşı, sabırcık taşı deyip geçmeyin öyle! Ne anamın ne gözümün yaşı. İtler için başı, tandırın başı, masalın başı, bu sabır taşı! Verilecek kuluna vermiş, bize de versin Yaradan; haydi dedikoduyu kaldırıp aradan, dinleyin şimdi; sabırlı kim, sabırsız kimdi...

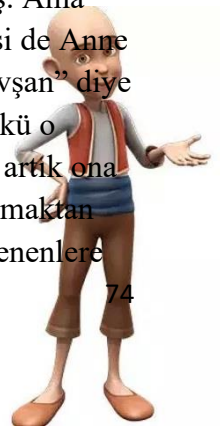

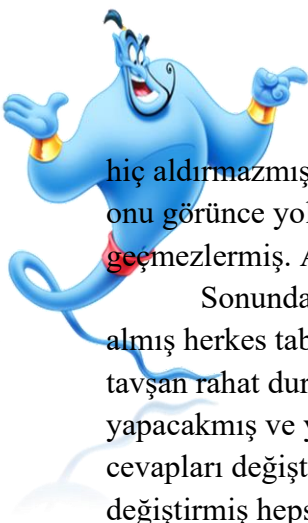

Bir gün yaz günü tatlı mı tatlı bir tavşan varmış, bu tavşan herkesle iyi anlaşır, herkesi çok severmiş. Bir gün Anne tavşan Minik tavşana masal anlatacakmış ama Minik tavşan hiçbir yerde yokmuş. Sonra Anne tavşan Minik tavşanı aramaya çıkmış meğerse Minik tavşan ormanda arkadaşlarıyla oyun oynuyormuş. Bu tatlı tavşan, bir an annesinin ona masal anlatacağını unutmuş ve kendini oyuna kaptırmış. Ama annesi telaş ve endişeyle onu arıyormuş. Ama Minik tavşan bunun farkına varamamış. Annesini görür görmez masal dinleyeceğini hatırlamış. Annesinin yanına koşarak masal dinlemek için eve gelmişler.

Berberer uzanarak masal anlatıp dinlemişler. Ardından kapı çalınmış ve içeri orman kralı aslanın yardımcısı, yardımcı Köpüş girmiş ona herkes Köpüş diye seslenirmiş. O yüzden artık alışmış ve aslanın yapmasını istediği duyuruyu yapmış. Bu duyuru masal yarışması ile ilgiliymiş. Minik tavşan, annesinin mutlaka katılması gerektiğini düşünmüş. Ama Anne tavşan bu duruma pek sıcak bakmamış. Köpüş de ısrar edince katılmaya karar vermiş. Bu yarışmaya başka ormanlardan da katılan olduğu için açıkçası zorlu bir yarışmaymış. Ama Minik tavşan annesine çok güveniyormuş.

Ardından masal yarışmasına hazırlanmaya başlamışlar. Çünkü büyük ödülü annesinin kazanmasını istiyormuş çünkü o ormandaki en tatlı ve en dürüst kişi oymuş. Herkes ona güvenir onun evinin önünden geçerken mutlaka selam verirmiş, anlayacağınız o ormanda Anne tavşanı sevmeyen yokmuş. Ama diğer ormanda Anne tavşanı sevmeyen biri varmış, bu kişi de Anne tavşanın eski eşiymiş. Bu tavşanın adı da “Kötü Kalpli tavşan” diye geçermiş. Kimse bu tavşanı ne sever ne de sayarmış. Çünkü o ormandaki kişilere hiç iyiliği dokunmamış. Hayvanlar da artık ona bu isim ile sesleniyormuş Kötü Kalpli tavşan bu ismi duymaktan hiç çekinmezmiş. Kendisine Kötü Kalpli tavşan diye seslenenlere

hiç aldırmazmış. Herkes onun ne kadar kötü olduğunu bildiği için onu görünce yolunu değiştirirlermiş ve evinin önünden bile geçemezlermiş. Ama Kötü kalpli tavşan bu durumu hiç takmazmış.

Sonunda yarışma günü gelmiş ve herkes yarışma için yerini almış herkes tabii ki Anne tavşanı tutuyormuş. Ama Kötü kalpli tavşan rahat durur mu? Onun kaybetmesi için elinden geleni yapacaktı ve yapmış da. Yarışmadaki kâğıtları gizlice toplayıp cevapları değiştirmiş. En çok da Anne tavşanın cevaplarını değiştirmiş hepsini farklı ve alakasız bir cevap yapmış. Yani anlayacağınız yarışmayla alakası olmayan cevaplar varmış. Kontrol vakti gelmiş ve Anne tavşanın kağıdında herkesin kağıdından farklı olarak çok saçma cevapları varmış. Kazanan Kötü Kalpli tavşanın ormanından olmuş. Anne tavşan ve Minik tavşan o kadar şaşırmış ki bu cevapları yazmadığına eminmiş. Ama nasıl olduğunu da bilmiyorlarmış.

Aradan 2 saat geçmiş ve Köpüş Kral aslanın yanına gelerek Anne tavşanın birinci olması gerektiğini söylemiş. Kral aslan önce şaşırmış, sonra neden olduğunu sormuş. Köpüş, Kötü Kalpli tavşanı kâğıtları alırken biri görmüş ama Kötü Kalpli tavşana olan korkusundan söyleyememiş. Kral aslan bunları duyar duymaz bütün orman halkını toplayarak Kötü Kalpli tavşanı halkın gözü önünde cezalandırmışlar.

Hak eden hak ettiği hayatı yaşamış, büyük ödülü de Anne tavşan almış ve hep beraber mutlu bir şekilde evlerine dönmüşler. Bir daha bu ormanda kimse böyle bir şeyi yapmaya cüret edememiş. Herkes kendi hayatına bakmış ve herkes mutlu bir şekilde yaşamaya devam etmiş.

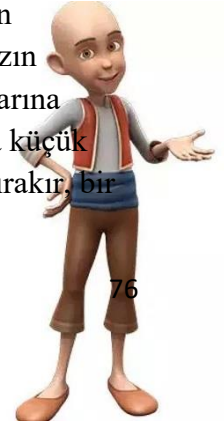

Gümüş Buz

Bir varmış bir yokmuş... Bir zamanlar iki farklı diyar, bu diyarların iki ayrı elementi ve bu elementlerin tanrıları varmış. Ateş ve Buz Diyarı'yımış bunlar. Yüzyıllardır böyle bilinen bu iki diyardan Ateş Diyarı'nda insanların geçimi, yedikleri içtikleri diyar halkına yetiyor da artıyormuş. Halk tanrılarını seviyor ve her sene tapınaklarına adaklar yerleştiriyorlarmış. Buz Diyarı'na gelirse yıllardır adı bile anılmıyormuş bu diyarın. Orada doğup büyüyen halk şansız ve tanrıları tarafından lanetlenmiş olarak kabul ediliyormuş.

Buz Diyarı, yıllardır bitmek bilmeyen bir fırtınaya ev sahipliği yapıyor, diyardaki kar hiçbir zaman erimiyormuş. Bu da yetmiyormuş gibi orada yaşayan herkesin, asla erimeyen karın aksine simsiyah saçları varmış. Buz Diyarı'ndan oldukları belli eden tek özellikleri buz mavisi keskin gözleriymiş. Zaten fırtına geçinmelerine engel olurken bir de dış görünüşleri avlanma ve yemek bulma gibi işlerini daha çok zorlaştırıyormuş bembeyaz karların arasında. Üstüne üstlük bazen evleri bile fırtınada ısınmaya yetmiyormuş. Buz Diyarı dışındakilerin deyişi ile lanetlilermiş adeta.

Bir kız yaşıyormuş Buz Diyarı'nda. Halkın aksine şaşırtıcı derecede gümüşü saçları varmış. Ayrıca sol gözü mavi iken sağ gözü griymiş saçları gibi. Diyardaki çocuklara, kendinden küçüklere masal anlatmaya bayılıyormuş. Çocuklar da kızın masallarını seviyorlarmış. Ne zaman onu görseler bacaklarına sarılıp genç kıza masal anlatması için yalvarırmış. Kız da küçük çocuklarla tekrar görüşebilmek için her masalını yarım bırakır, bir

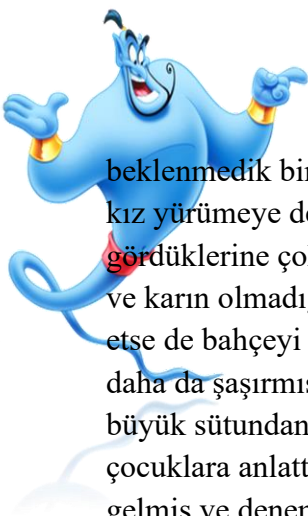
dahaki görüşmelerinde masalını tamamlarmış. Ne yazık ki bu durumdan çocukların aileleri de kasaba halkı da memnun değilmiş.

Kız, küçüklüğünden beri farklılıkları yüzünden yargılanıyor, halk tarafından dışlanıyormuş. Halk, onun çocuklara anlattığı masalların gerçek olabileceğinden korkuyormuş çünkü diyarda, yetim kızı küçükken diyara kurtların getirdiğine ve kızın diyar dışında gördüğü tehlikeli şeyleri masal olarak anlattığına dair söylentiler dolaşıyormuş yıllardır. Kimse ona bir kere bile adını sormadığı için herkes ona “Gümüş Buz” diyor, hatta hu dondurucu karlı fırtınayı bile onun getirdiğine inanıyorlarmış.

Tüm bunlara rağmen Gümüş Buz, hiçbir zaman ne bir kötülük ne de bir kabalık yapmış. Aksine dışlandığı için çocuklara masal anlatması dışında çok sessiz ve sakinmiş. Günlerden bir gün genç kız, diyardaki gözlem kulesinde, her zamanki gibi etrafında oturan küçük çocuklara masal anlatmaya başlamış: “Bir varmış bir yokmuş, uzun uzun zaman önce çok gizli bir bahçe varmış. Bu bahçe güllerle ve daha birçok büyüleyici çiçekle doluymuş. Ancak bu saklı bahçenin asıl ilginç yanı, çiçeklerin arasında, sarmaşıklarla kaplı, üç sütundan oluşan bir yapı olmasıymış. Çevrede yaşayanlar bu yapıda özel bir şeyler olduğuna inanıyorlarmış.” Genç kız, bir anda sessizliğe bürünmüş çocuklar kendisine merakla bakarken. İçlerinden biri ince sesiyle konuşmuş: “Devam etmeyecek misin Gümüş abla?” Kız, küçük çocuğun merakına gülümseyerek: “Hava kararıyor, bir dahaki sefere size masalın tamamını anlatacağım.” demiş. Çocuklar şikâyet edercesine bir şeyler mırıldanarak evlerine dönmüşler.

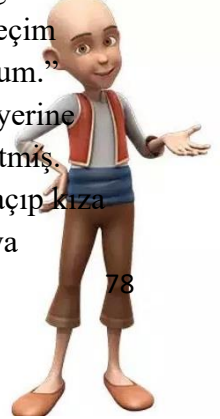
Gümüş saçlı kız da evinin yolunu tutmuş ancak hava çoktan karardığı için şiddetli fırtınada yürümekte zorlanmaya başlamış. Biraz durup dinlenmeye kadar verdiği sırada gözüne bir mağara çarpmış ve içeri girmiş. Karanlık mağarada ilerlemiş ve aniden

beklenmedik bir *ğ*şekilde güneş ışığı görünmeye başlamış. Genç kız yürümeye devam etmiş ve en sonunda çıkışa ulaşmış ancak gördüklerine çok şaşırılmış. Karşısında çiçeklerle kaplı hiç soğuk ve karın olmadığı büyüleyici bir bahçe duruyormuş. Biraz tereddüt etse de bahçeyi dolaşmaya başlamış derken kız gördüğü şey ile daha da şaşırılmış. Bahçenin tam ortasında sarmaşıklarla kaplı, üç büyük sütundan oluşan bir yapı varmış. Aniden tüm gördüklerinin çocuklara anlattığı masalla benzediğini fark etmiş. Aklına bir şey gelmiş ve denemek için bahçenin ortasındaki yapıya yürüyerek fısıldamaya, masalın devamını getirmeye başlamış: “Çevrede yaşayanların bu yapıyı özel bulma sebebi, burada gizli bir kapı olduğuna inanmalarımış.” Genç kız bunu söylediğinde sütunların arasında güzel bir kapı belirmiş. Kız kapının önünde durmuş ve anlatmaya devam etmiş: “Söylentilere göre, bu kapıdan geçenler Buz Tanrısı’nı görme onuruna sahip oluyorlarmış.” O bunu der demez kapının üstünde buzdan oluşan desenler belirmiş. Genç kız hafifçe gülümsemiş ve biraz bekledikten sonra gözlerini kapatıp nihayet kapıdan girmiş.

Gözlerini açtığı anda karşısında, buzdan bir tahtta oturan, bembeyaz uzun saçları, masmavi gözleri olan çok güzel bir kadın varmış. Kız hemen saygıyla: “Sizi görebilmek bir onurdur, Sevgili Buz Tanrısı.” demiş. Kadın karşılık olarak gülümsemiş ve konuşmuş: “Buraya gelebildiğine göre bir dileğin olmalı, değil mi?” Gümüş saçlı kız tekrar saygılı bir ses tonuyla: “Sevgili Buz Tanrısı, diyarda yıllardır bitmek bilmeyen bir fırtına ve geçim sıkıntısı var. Halkımın adına bunun sona ermesini diliyorum.” demiş. Buz Tanrısı genç kızın kendisi için dilek dilemek yerine halkını düşünmesine şaşırılmış ama bu davranışını takdir etmiş. Gözlerini kapatıp bir şeyler fısıldadıktan sonra gözlerini açıp kıza bakmış. “Dileğini kabul ediyorum kızım, evine dön. Oraya

döndüğünde herkes bunun senin sayende olduğunu bilecek.” demiş. Kız, çok soru sormadan Buz Tanrısı’na teşekkür ederek mutlulukla evine dönmüş.

Döndüğünde fırtınanın dindiğini ve halkın ona gülümseyerek baktığını fark etmiş. Herkes ona ne kadar minnettar ayrıca geçmiş için de ne kadar üzgün olduğunu söylemiş. Ön yargılı olup insanları dış görünüşleriyle yargılamamaları gerektiğini anlamışlar. Genç kız, çocuklara bakıp masalı sonlandırmış: “Herkes o kapının ardında bir kızın Buz Tanrısı’nı gördüğünü ve ondan bir şeyler dilediğine inanmış. Bu da hep bir efsane olarak konuşulmuş...” Çocuklar, masalın sonunu öğrendiği için diyar halkı da sorunları çözüldüğü için mutlu yaşamış.

Ceylin Irmak AYDEMİR

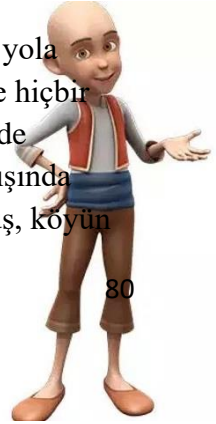

Altın Gül

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken az gittim, uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lale sümbül biçerek, soğuk sular içerek ayla ayla bir güz gittim. Bir de ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal matal martaval, işte size duyulmadık bir masal.

Sıcak bir yaz gününde Elif ve küçük kelebeği ormanda gezintiye çıkmışlar, az gitmişler uz gitmişler sonunda dönüş yoluna geçmişler. Dönüş yolunda bir de ne görsünler? Ağaçların üzerinde bir ton afiş asılıymış. Okuduklarında ise köyde bir yarışma olduğunu, bu yarışmaya kişilerin evcil hayvanları ile birlikte katılabileceği yazıyormuş. Yarışmada bulmaları gereken bir altın gülmüş bu gülü bulana küçük bir altın gül heykeli edilecekmiş. Elif ve kelebeği, hemen bu yarışmaya kaydolmak için yola düşmüşler ve sonunda varmışlar fakat yarışmaya katılmak isteyen o kadar çok insan varmış ki sıra bir türlü Elif'e gelmemiş. Elif, kendi kendine düşünmüş; biraz daha beklerim sonra giderim, demiş. Biraz daha beklemişler sonra Elif'in arkadaşları da yarışmaya katılmak için sıraya girmiş. Bu sayede Elif de çekilmekten vazgeçmiş. Arkadaşlarıyla sohbet ederek beklemeye başlamışlar. Sonunda sıra onlara gelmiş, hemen isimlerini yazdırmışlar. Altın gülü aramaya ertesi gün başlayacaklarmış.

O gece güzel bir uyku çekmişler, sabah da hemen yola koyulmuşlar. Akşama kadar arayıp durmuşlar fakat kimse hiçbir şey bulamamış. Elif ve kelebeği, üzgün ve yorgun bir hâlde toplanma alanına dönmüşler bir de ne görsünler? Onlar dışında herkesin elinde altın bir gül var. Meğerse altın gül yokmuş, köyün

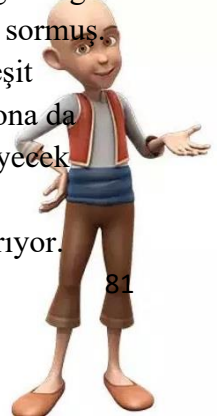

dürüstlüğünü test etmek için yapılan bir yarışmamış bu. Diğer herkes yalan söyleyip gülleri altına boyamış fakat hepsi kaybetmiş. Ödülü de Elif ve kelebeği almış. Çok mutlu bir şekilde evlerine dönmüşler.

Ertesi gün yine ormanda gezintiye çıkmış Elif, ödülünü de arkadaşlarına göstermek için yanına almış fakat yolda giderken bir ses duymuş. Etrafına bakınmış fakat hiç kimseyi görememiş. En sonunda yola devam etmeye karar vermiş fakat sesler gitgide artıyormuş. Kelebek sonunda dayanamamış ve Elif bu ödül sihirli artık hayvanlarla rahatlıkla konuşup onlara yardım edebiliyormuş. Yaralı hayvanların sesini çok uzaktan bile duyuyor ve hemen onlara yardım etmeye gidiyormuş.

Uzun zaman sonra Elif, bu yarışmada gülün özelliklerini bana bunu veren kişi de biliyor mudur, diye düşünmüş. Bunu gidip kendisine sormaya karar vermiş. Hemen kelebeğiyle birlikte yola koyulmuş, yolda gördüklerine yerini sorarak bulmuşlar. Ödülü veren kişi onları güler yüzle karşılamış. Elif de hemen ödülün özelliklerinden bahsetmiş, Ali Bey onları gülererek dinlemiş ve aslında bu gülün özelliklerinin nesillerdir aktarıldığını, zamanı geldiğinde onun da bu ödülü bir sonraki kişiye devretmesi gerektiğini böylece insanlar ile hayvanlar arasında hep bir iletişim olduğunu söylemiş. Elif de teşekkür edip bu görevi zamanı geldiğinde yerine getireceğini söylemiş.

Eve doğru yol alırken bir aslan ve bir tilkinin kavga ettiğini görmüş. Hemen araya girerek kavga etmelerinin sebebini sormuş. Tilki, “Aslan ormanın kralıdır fakat halkına yani bizlere eşit davranmıyor.” demiş. Elif aslanı da dinlemek istemiş ve ona da kavganın sebebini sormuş, aslan ise: “Tilki, daha fazla yiyecek istiyor ve halkın huzurunu bozuyor ona bunun mümkün olmayacağını söyledim ama kabul etmiyor ve kavga çıkarıyor.

Bütün hayvanlar sana saygılı olmamız gerektiğini bilir fakat tilki beni sana şikâyet etmekle tehdit ediyordu fakat gerek kalmadı lütfen yardım et.” demiş. Elif, bu durumda ne yapacağını şaşırmış ve diğer köyün ödül sahibiyle konuşmaya karar vermiş fakat bunun gizli kalması gerekiyormuş. Hemen ertesi gün yola koyulmuşlar.

Köyün ödül sahibiyle tanışmış ve durumu anlatıp ne yapabileceğini sormuş. Hemen bir karar almışlar bu karar cezalandırmak yerine tilkiyle konuşup herkes için adaletli bir yerleşim durumu belirlemişler. Bunu tilki de kabul etmiş ve aslan krallığa, tilki ise işine devam etmiş. Elif de bir yarışma düzenlemeye karar vermiş. Yarışmanın amacı, olmayan altın gülü bulmaktır.

Gülin SEZGEN

Kurbak

Göletin suları sessizce aktığı bir gün, Berhan ve Mirhan adlı iki kurbağa kardeş yaşıyor. Bu gölet, sakinlerine huzur veren bir yaşam alanı sunarmış; ancak kurbağalar arasında çeşitli kişilikler bulunmuş. Berhan, içindeki iyilik ve yardımseverlikle tanınan bir kurbağaymış. Göletteki diğer canlılarla her zaman dostça iletişim kurar, onlara yardım etmekten mutluluk duyar. Mirhan ise kibirli ve bencil bir kişiliğe sahipmiş. Kendini beğenmiş tavırları ve diğerlerine olan ilgisizliğiyle gölette pek sevilmezmiş.

Bir gün, göletin ortasında sıkışmış bir ördek yavrusu fark etmiş Berhan. Hemen yanına gidip ona yardım etmiş. Bu olay, diğer canlıların gözünde Berhan'ı daha da sevimli kılmış. Mirhan ise bu durumu umursamarak kendi işine devam etmiş. Günler geçtikçe, göletin sakinleri Berhan'ın yardımseverliğini örnek almış, Mirhan'ın bencil tavrından rahatsız olmuşlar.

Bir gün, göletin su seviyesinin hızla düştüğü haberi gelmiş. Göletin tehlikede olduğu ortaya çıkmış. Berhan, hemen topluluğa bir çağrı yaparak bir araya gelmelerini önermiş. Mirhan, bu durumu umursamarak kendi menfaatine odaklanmış. Ancak, göletin su seviyesi düştükçe kendi yaşam alanının da tehdit altında olduğunu fark etmiş. Topluluk, Berhan'ın önderliğinde bir araya gelerek birlikte çalışmaya başlamış. Mirhan, diğer canlıların bir araya gelmesine şaşırılmış. Ancak, göletin su seviyesi düştükçe kendi yaşam alanının da tehdit altında olduğunu fark etmiş. Kendi çıkarları için değil, göletin genel çıkarları için hareket etmenin önemini anlamış. Berhan'ın liderliğindeki topluluk bir araya gelmiş, iş birliği yapmış ve göletin su seviyesini korumuş. Bu deneyim,

Mirhan'a başkalarıyla iş birliği yapmanın ve sorumluluk almanın önemini öğretmiş.

Sonunda, Berhan ve Mirhan arasındaki farklar ortaya çıkmış. Berhan'ın yardımseverliği ve topluluk ruhu, herkesin sorumluluk almasını sağlamış, Mirhan bu deneyimden sonra değişmiş. Kendini aşmayı ve başkalarıyla iş birliği yapmanın önemini kavramış. Göletin sakinleri arasındaki dayanışma, Berhan ve Mirhan'ın hikâyesinde unutulmaz bir iz bırakmış.

Berhan ARSLAN

Kahramanlık Destanı

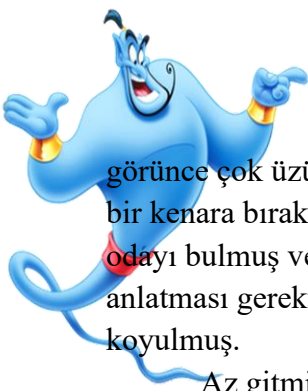
Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, pireler berber develer tellal iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken bir büyülü ülke varmış. Bu büyülü ülkede Gökkuşağı adında bir şehirde güzellik ve iyilikle dolu bir prenses yaşarmış. Bu prensesin adı Ecrin’miş, bu prenses diğer prensesler gibi saraylarda konaklarda yaşamını sürdürmemiş. Ecrin, halkla iç içe büyümüş, bu yüzden bütün şehir onu çok severmiş.

Altın şehirde hayat mükemmel gidiyormuş. Yardımlaşmalar ve iyiliklerden tutun tüm iyi davranışlar varmış ancak bir gün büyüyünce iyiliği hiç sevmeyen çok kötü bir büyücü olacak olan Kemal doğmuş. Bu büyücü, daha tam büyümemişken bile insanlara çok büyük huzursuzluk çıkarıyormuş. Bunu bilip gören Ecrin, hemen babasına bu büyücüyü şikâyet etmiş ve neler yaptığını anlatmış. Ondan dolayı bu ülkenin kralı olan Berat, bu kötü büyücüyü ülkenin sınırındaki karanlık ormana sürgün etmiş.

Aylar geçmiş yıllar dolmuş derken kötü büyücü Kemal, tam olarak büyümüş ve karanlık ormanda büyücü Kemal’in zulmü başlamış. Kemal, ormandaki canlılara çok kötü davranıyormuş. Ülkenin güzellik kaynağı olan Gökkuşağı şehrine gözünü dikmiş. Kötü niyeti ile ormanı ele geçiren Kemal, şimdi de Gökkuşağı şehrini ele geçirip şehri karanlığa boğmak istiyormuş.

Ormanı ele geçirdikten sonra şehri de ele geçirmeyi planlayan Kemal plan yapmaya başlamış. Bu sırada Kral Berat, bu sessizlikten çok endişelenmiş ve en iyi askeri olan Yiğit’i karanlık ormana gizlice göndermiş. Yiğit, birçok tuzağı aşip gizlice Kemal’in çok şöhretli ve bir o kadar da korkutucu olan sarayına gizlice girmeği başarmış ve bu sarayda tutsak edilen hayvanları

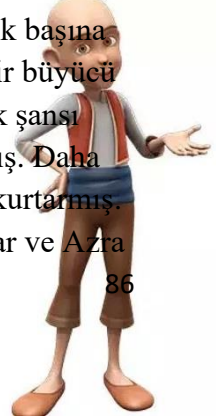

görünce çok üzülen Yiğit henüz bir şey yapamamış ve duyguları bir kenara bırakıp işinin başına dönmüş. Kemal'in planlar yaptığı odayı bulmuş ve odaya girmiş, burada gördüklerini hemen kralına anlatması gerektiğini düşünmüş ve hemen ülkesi dönmek için yola koyulmuş.

Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, altı ay bir güz gitmiş, dönmüş bir de arkasına bakmış ki bir arpa boyu yol gitmiş ancak. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden ilerlemiş ilerlemiş ancak Kemal'in kurduğu tuzaklara çok zaman harcıyormuş. Yeni bir tuzağa gelmişken arkasından bir çattırtı duymuş ve hemen arkasına bakıp orayı kontrol ederken ormanda yaşayan Kemal'den kurtulan canlılar görmüş. Bunlar bir aslan, iki tane peri ve bir ejderhaymış. Onlar Yiğit'i tuzaklardan geçirip ülkesine dönmesine yardımcı olmuşlar ve aralarında dostluk duygusu oluşturmuş, Yiğit onlara teşekkür edip hemen saraya dönmüş.

Saraya gelen Yiğit, her şeyi baştan sona hiçbir şey atlamadan krala anlatmış. Bunları duyan Kral Berat Kemal'in karanlığından korunmak için en iyi askerlerden ve büyücülerden oluşan bir ordu için çalışmalarına başlamış. Yiğit, askerleri toplamış. Bu orduya Ecrin de destek için büyücülerin en iyilerini dahil etmiş orduya ancak Kemal'in gücüne karşı ordunun çabaları boşa gitmiş.

Bir gün Altın şehire ulaşan karanlık büyü, şehirdeki iyiliği yavaş yavaş yok ediyormuş; yerine kötülük geliyormuş ancak Ecrin, büyüdüğü şehirde iyilik yerine kötülük gelince artık harekete geçmesi gerektiğini düşünmüş ancak karanlık ormanda tek başına mücadele etmesi zor olacağı için yanına Yiğit ve başka bir büyücü olan Azra'yı almış ve bir ekip kurduğu için artık daha çok şansı olacaktı ve bu ekip Karanlık Orman'a doğru yola çıkmış. Daha çıkar çıkmaz bir tuzağa yakalanmış prenses ve yiğit onu kurtarmış. Ona tuzaklardan bahsetmiş, sonra bir çattırtı sesi duymuşlar ve Azra

ile Ecrin korkmuş ama Yiğit onlara arkadaşlarını tanıştırmış. Artık ekibe aslan, iki peri ve ejderha dahil olmuş ve bir peri onlara mağaradan bahsetmiş. Mağaranın içinde özel bir güç olduğunu ve sadece bununla Kemal'i alt edebileceğini anlatmış. Bunun üzerine hemen yola koyulmuşlar.

Mağaraya geldiklerinde Yiğit, hemen içeri girmeyi çalışmış ama girememiş. Bunun üzerine peri demiş ki: "Sadece içinde saf iyilik ve güzellik olan kişi buraya girebilir." Herkes o anda Ecrin'e bakmış. Ecrin elini uzatmış ve eli mağaraya girmiş cidden. İçeriye doğru ilerlemiş ve saf ışıkla parlayan taşı görmüş. Tam ona doğru uzanırken bir cin görmüş, cin ona: "Bunu yalnızca soruma cevap vererek alabileceksin." demiş. Ecrin de tamam, demiş. Cinin sorduğu tek soru şuymuş: Bu taşı neden almak istiyorsun? Ecrin de hemen olayları anlatmış ve taşı almış, hemen Kemal'in yanına gitmişler.

Kemal'in ülkeyi terk etmesini istemişler, Kemal de buna sinirlenip Yiğit'i esir almış. Ecrin de hemen aldığı taşın gücünü kullanarak Kemal'e zarar vermeye çalışmış. Bu taş, Kemal'e zarar verse de çok ağır hasarlar vermiyormuş. Ecrin, diğerlerine geride kalmalarını ve saklanmalarını söylemiş. Şimdi sıra Kemal ve Ecrin'in savaşındaymış. Ecrin ne kadar güçlü olsa da Kemal ondan daha da güçlüymüş. Ecrin iyice yorulmuş, o yüzden Kemal, Ecrin'i yakalamak üzereyken Ecrin'in arkadaşları Ecrin'den taşı isteyip hep beraber taşı kullanıp Kemal'i alt etmeye başarmışlar.

Bundan sonra Karanlık Orman'ın ismi değişip İyilik Ormanı olmuş, oradaki tüm canlılar kurtarılmış ve Gökkuşuğu şehri de eski hâline yani iyiliklerin olduğu hâle dönmüş. Ecrin ve ekibi de ülkede kahraman ilan edilmiş ve bu olay nesiller boyunca kahramanlık destanı olarak anlatılmış.

Muhammed Yusuf BAKŞI

Orman Sakinlerinin Dayanışması

Bir zamanlar, gökyüzüne yakın, bulutların arasında gizemli bir adada, konuşabilen kuşlar yaşamış. Bu adanın adı Aydınlandır Adası'ymış. Burada, renkli tüylere ve özel yeteneklere sahip kuşlar özgürce uçar, sıra dışı konuşmalar yaparmış ve ada halkını şaşırtırlarmış. Aydınlandır Adası'nın en özel kuşu Kuze, geleceği görebilen bir özelliğe sahipmiş. Diğer kuşlar Kuze'ye hayran kalırmış, ondan gelecekle ilgili ipuçları almak için sırayla beklerlermiş.

Bir gün, Kuze, adanın merkezine çağrılmış. Ada liderleri, Aydınlandır Adası'nın enerjisini korumak için bir görevle görevlendirildiğini açıklamış. Adayı tehdit eden esrarengiz bir karanlık güç belirmişmiş ve bu durum adanın varlığını tehlikeye atıyormuş. Kuze, diğer kuşlarla bir araya gelmiş ve bir strateji oluşturmuş. Farklı yeteneklere sahip kuşlar, karanlık güçle mücadele için birbirlerine destek olma kararı aldirmişler. İlk önce, adayı çevreleyen büyü bir duvar inşa etmeye karar vermişler. Adayı korumak ve dışarıdan gelen kötü enerjilere karşı kalkan oluşturmak için tüyleri ve özel yetenekleri birleştirmişler. Kuze, geleceği görerek hangi bölgelerin daha fazla koruma ihtiyacı olduğunu belirleyerek liderlik etmiş. Ancak karanlık güç, adanın içine sızmaya başlamış.

Kuze ve diğer kuşlar, bu sefer iç dünyalarında birleşmeye karar vermişler. Renkli tüylerini kullanarak, pozitif enerjilerini adanın her köşesine yaymışlar. Kuze, diğer kuşlara rehberlik ederek, birlikte meditasyon ve enerji şarjı yaparak adanın içindeki karanlık gücü temizlemeye başlamış. Günler süren çaba ve birlikte çalışma sonunda, Aydınlandır Adası tekrar eski hâline dönmüş.

Kuze ve diğer kuşlar, farklılıklarının ve özel yeteneklerinin birleşimiyle adayı korumuş ve karanlık gücü savuşturmuşlar. Ada liderleri, kuşlara minnettarlıkla dolu bir törenle teşekkür etmişler ve Aydınlandır Adası'nın dengesi yeniden sağlanmış.

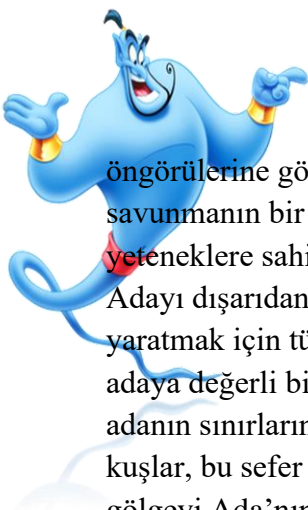
Bu olağanüstü deneyim, Aydınlandır Adası kuşlarının arasındaki dayanışmanın ve farklı yeteneklerin birleşiminin ne kadar güçlü bir kuvvet olduğunu göstermiş. Kuze ve diğer kuşlar, gelecekte karşılaşılabilecekleri zorluklara karşı bu birlikteliği sürdürerek adanın huzurunu ve güvenliğini korumaya devam etmişler. Ama güvenlik söz konusu olunca hepsi birlik olurlarmış arada sıkıntılı kavgalar dövüşler çıksa bile. Konuşabilen kuşlardan şöyle bir söz gelmiş: “Birlikte çalışmalı ve ormanı savunmalıyız.” demiş. Bu sözler ile kuşlar liderlik etmeye başlamış.

Her hayvan, kendi güçlerini ortaya koyarak bir ekip oluşturmuş. Kuşlar hızla ormanın çeperlerini gözetleyerek, Aydınlandır Adasını güçlü pençeleriyle savunma yaparak, Kuze ise yüksekte gözlem yaparak ormanın güvenliğini sağlamışlar. Kak, geleceği görerek ekip üyelerine yön vermiş ve ormanın savunulmasında kilit rol oynamış.

Günler geçtikçe ormanın sakinleri arasında bir bağ oluşmuş. Farklılıklarına rağmen birlikte çalışarak ormanlarını korumuşlar. Kuze'nin öngörülleri ve hayvanların birbiriyle uyumu sayesinde orman, gizemli tehlikelerden korunmuş olmuş. Böylece, ormanın derinliklerinde farklı hayvanlar, dayanışmanın gücünü ortaya çıkarmış. Söz konusu yaşam yerleriyse bütün orman sakinleri korkusuzca savaşmış ve bunlarda samimiyet gücünü daha da artıracığına inanılıyormuş.

Dayanışmadan bir süre sonra orman sakinlerinin ayaklanmalarını duyan Ada'ya hükmeden eski bir kartal, Kuze ve diğer kuşlar ile bir araya gelerek durumu değerlendirmiş. Kuze'nin

öngörülerine göre, adanın birleşik gücü ile bu karanlık gölgeyi savunmanın bir yolu olduğunu anlamışlar. Ada'nın liderleri, farklı yeteneklere sahip kuşları bir araya getirerek strateji oluşturmuş. Adayı dışarıdan gelen kötü enerjilere karşı koruyacak bir kalkan yaratmak için tüylerini birleştirmişler. Her kuş, kendi özelliğiyle adaya değerli bir katkıda bulunuyormuş. Ancak karanlık gölge, adanın sınırlarını aşarak içeri sızmaya başlamış. Kuze ve diğer kuşlar, bu sefer kalkanlarını kullanarak bir gün bile geçmeden gölgeyi Ada'nın dışına atmayı başarmış ve öyle bir mucize olmuş ki gökten yemler yağıyormuş.

Bütün kuşlar şaşkınmış ama böyle bir anı kaçırmamak için hepsi gagalarını açmış yem yiyorlarmış. Herkese karşı büyük bir ikrammış bu, yem bulamayıp yeni doğan bebeklerine şansmış. Bu olağanüstü deneyim Aydınlandır Adası, farklılıkların birleşerek gücünü bulduğu, dayanışmanın zafer kazandıdığı bir öykünün simgesi olmuş

Zeynep MALTA

